

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2⁻; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3⁻.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

== Tovarna ==

oljnatih barv, lakov in firnežev

Brata Eberl

slikarja napisov

pleskarska mojstra c. kr. drž.
in c. kr. priv. južne železnice

:: v Ljubljani ::

Miklošičeva cesta 6
za frančiškansko cerkvijo

Delovanje z elektr. močjo

Dekoracijska, stavbinska in
:: pohištvena pleskarija ::

Trgovina z oljnatimi
barvami, laki in fir-
neži ter z vsemi v
to stroko spadajočimi
:: predmeti ::

Delavnica je v Igriški ulici 8

Priporočava preča-
stiti duhovščini in
p. n. občinstvu vse
v najino stroko spa-
dajoče delo v mestu
in na deželi kot pri-
znano reelno fino
delo in najnižje cene.
Prekupcem posebno
priporočava **oljnate
barve v pločevinastih
:: puščicah ::**

Ceniki na zahtevo

3461 (1—)

Ceniki zastoj

Najslgurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

po 4 $\frac{1}{2}$ %

to je: daje za 100 K 4 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice
se sprejemajo kot gotov dehar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni
davek plača hranilnica sama.

3458

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik
Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.

Dr. Franc Dolšak, zdravnik v Ljubljani, podpredsednik.

Največja češka tvrdka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega
2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg
izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha**
6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsni puh** 12 K. — Pri 5 kg se
pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako
trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm
dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim
račjim perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim **sivim puhom** 24 K; **posamezne**
pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više
franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Čsško.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za
neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

S. Benisch

2035

Največja in najstarejša tovarna lon-
čenih pečij in raznih lončenih izdelkov

AVGUST DRELSE

Mnogokrat
odlikovana

V LJUBLJANI

Mnogokrat
odlikovana

priporoča se slavnemu občinstvu in prečast. duhovščini v naročila na

štedilna ognjišča in peči

preproste in najfinejše, izvršene v poljubnih barvah in vzorcih najbolj
strokovnjaški, solidno in trpežno po najnižjih cenah. Zupniščem, samo-
stanom in šolam dovoljujem znaten popust.

3460

Ilustrovani ceniki na razpolago.

Denarni promet do 31. decembra 1909
čez 83 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. marca 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrirana zadruga
z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta štev. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkevijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da
prejme vplačnik od vsa-
kih vplačenih 100 kron
čistih K 4.50 na leto.

Lastna glav.
K 503.575.98

Hranilne knjižice se
sprejemajo kot gotov
denar, ne da bi se njih
obrestovanje kaj preki-
nilo. Za natanjanje po
pošti so pošto-hran.
položnice na razpolo-
ganje. Sprejema tudi
vloge od svojih zadrug-
nikov na tekoči račun
ter daje istim posojila
proti vknjižbi z in brez
amortizacije, na osebni
kredit (proti poroštvu)
in zastavi vrednostnih
papirjev. Menjice se naj-
kulant. eskomptirajo.

MARJIN TRG

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in
trgovec v St. Vidu n. L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg
p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in
obr. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml.,
tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šilbar, župnik na Rudniku.

Mesečni koledar za junij 1910.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti		
			Ijublj. škof.	lavant. škof.			
1	Sreda	Juvencij, muč.	Ljublj. uršulinke	Sv. Anton v Slov. gor.	Kanonična vizitacija in birmovanje v ljubljanski škofiji:		
2	Četrtek	Marcelin in tov. mučenci.	Škocijan p. Dobravi	Ljutomer			
3	Petek	Srce Jezusovo; Klotilda kralj.	Soteska				
4	Sobota	Francišek Kar. : Kvirin, muč.	Škocijan p. Turjaku				
5	Ned.	3. po bink. Bonifacij šk. Valerija	Ježica	Sv. Jurij na Ščavnici	1. Homec		
6	Pondelj.	Norbert, škof; Bertrand, škof.	Mirna peč		Sv. Peter pri Radgoni	2. Rova	
7	Torek	Robert, opat	Planina p. Vipavi			Kapela pri Radincih	3. Dob
8	Sreda	Medard, škof	Grčarice				5. Stara Loka
9	Četrtek	Primož in Felicijan, muč.	Ajdovec	Sv. Križ.	6. Št. Lenart		
10	Petek	Margarita: kraljica	Črni vrh n. Idrijo		Mala Nedelja Veržej	7. Bukovščica	
11	Sobota	Barnaba, apostol	Lučine			Marenberg	8. Žabnica
12	Ned.	4. po bink. Janez Jak.	Vrhopolje p. Vip.				Remšnik
13	Pondelj.	Anton Padovanski	Štanga	Brezno Muta	15. Sela pri Šumbregu		
14	Torek	Bazilij, škof	Št. Vid p. Zatični		Pernice	19. Škofja loka	
15	Sreda	Vid, Modest, Krescencija, muč.	Št. Vid p. Ljublj.	Sv. Ožbald		20. Trata	
16	Četrtek	Francišek Regij; Jošt, opat	Št. Vid p. Vipavi			Sopota	21. Lučine
17	Petek	Adolf, škof	Topla reber	Sv. Jernej v Rad	22. Stara Oselica		
18	Sobota	Feliks in Fortunat	Št. Vid p. Cerknici		Šmarje		23. Nova Oselica
19	Ned.	5. po bink. Julijana Falkon.	Želimlje	Sv. Jurij ob juž. žel.		24. Leskovica	
20	Pondelj.	Silverij, papež	Preserje			Ponikva	25. in 26. Poljane
21	Torek	Alojzij, spoznavalec	Kovor	Sv. Peter	27. Javorje		
22	Sreda	Ahacij in tov. mučenci	Škofja loka		Sv. Peter Radeče na Dol.		28. in 29. Selca
23	Četrtek	Eberhard, škof	Trata	Sv. Peter		30. Dražgoše	
24	Petek	Rojstvo Janeza Krstnika (Kres)	Preska			Sv. Peter	
25	Sobota	Viljem, opat	Zasip	Sv. Peter			
26	Ned.	6. po bink. Janez in Pavel, muč.	Vojsko		Sv. Peter		
27	Pondelj.	Ladislav, kralj	Dragatuš			Sv. Peter	
28	Torek	† Leon II. papež	Črnomelj	Sv. Peter			
29	Sreda	Peter in Pavel, apostola	Ljublj. Sv. Peter		Sv. Peter		
30	Četrtek	Spomin sv. Pavla, apostola	Radeče na Dol.			Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
						Sv. Peter	
				Sv. Peter			
					Sv. Peter		
	</						

Odpustki mesca junija 1910.

2. Četrtek. I. v mescu. Pop. odp. udom bratovščine Sv. Rešnjega Telesa.

3. Petek. Praznik presvetega Srca Jezusovega. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presvetega Srca Jezusovega; b) udom bratov. presvetega Srca Jezusovega danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; e) udom molitvenega apostolstva.

5. Nedelja. Udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega, kakor 1. petek.

13. Ponedeljek. Sv. Anton Padovanski. Pop. odp.: Tretjerednikom v redovni, oz. v farni cerkvi.

18. Sobota. Zv. Mihelina. — Tretjerednikom popolni odpustek kakor 13.

21. Torek. Sv. Alojzij.

24. Petek. Sveti Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 13. t. m.; b) udom bratovščine presvetega R. Telesa kakor prvi četrtek; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Srca Marijinega.

29. Sreda. Sv. Peter in Pavel, apostola. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 24. t. m.;

b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 24. t. m.; c) udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more obisk v bratovski cerkvi izpremeniti v drugo dobro delo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom bratovščine za uboge duše v vicah, danes ali v osmini.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Nameni sv. očeta. — Srečna izvolitev novega tržaškega škofa. — Versko življenje v Trstu. — Katoliško gibanje med Hrvati. — Edinost katoličanov v Bosni. — Balkanski misijoni. — Misijoni sploh. — Naši izseljenci — Treznostno gibanje.

Zasebne zadeve: Neka družina za zdravje, mir in blagoslov božji. — Neka oseba v hudih dušnih in telesnih stiskah. — Dva razprta brata. — Neka župnija. — Vsi našim molitvam priporočeni. — Vse že priporočene pa še ne uslišane zadeve.

Darovi:

Za cerkev sv. Jožefa: Lucija Mihelič, Brooklyn S. A. K 200—; delavke tobačne tovarne 60/70; iz Idrije 20—; Knific, Smlednik, nabral 5—; Marijana

Zakaj gre tako težko?

Premišljevanje za mesec junij.

„Gospod, v vse bratovščine me vpišite, samo v toto ne!“
Besede prebrisanega Štajerca.

Mesec maj gre h koncu, in za njim nastopa rožnik ali junij, — najlepši mesec za majem.

Kakor maj Mariji, takó je posvečen junij češčenju presvet. Srca Jezusovega. Seveda pobožnost Srca Jezusovega se ne obhaja še tako slovesno kakor šmarnice, toda širi se vedno bolj. Treba je pa pomniti, da se božje Srce ne časti samo z molitvami, ampak tudi še kako drugače. Kako, o tem se hočemo pomeniti.

Poleg praznika Jezusovega Srca je pa meseca junija še en praznik, kateri daje temu mesecu nekak znak, to je sv. Janez Krstnik, kres. Ponekod pravijo mesecu juniju ne „rožnik“, ampak rečejo „mesec Krstnik“.

Praznik sv. Janeza Krstnika, — „največjega od žene rojenega moža,“ po besedah — Jezusa samega — se sicer ne obhaja kot zapovedan praznik; toda cerkev sama zase (ne za ljudstvo, pro choro ne pro foro) ga obhaja kot praznik prve vrsti kakor praznik Jezusovega Srca, pa še z osmino povrh.

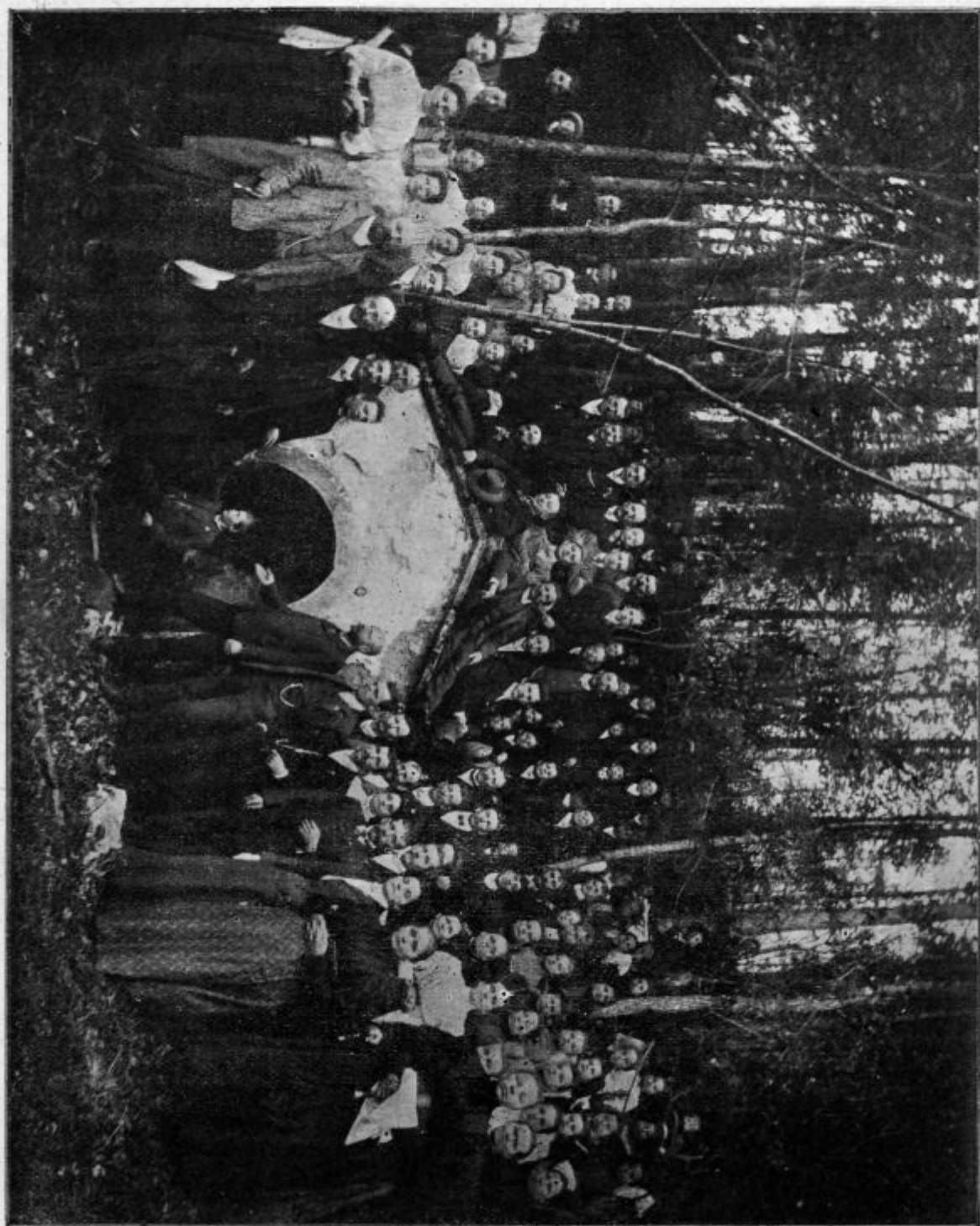
O tem Janezu Krstniku pa vemo, da je bil velik spokornik. Že pred njegovim roistvom je angel oznanoval njegovemu

očetu! „Vina in nobene opojne pijače ne bo pil.“ Zaraditega velja ta veliki svetnik za patrona družbe treznosti in zdržnosti. V nedeljo po kresu, letos 26. junija, je praznik te družbe.

Sv. Janez Krstnik in presveto Srce Jezusovo, oba sta v zvezi z družbo treznosti. Ali ni to božje Srce z britkostjo nasičeno vsled toliko grehov, ki se delajo z nezmernim pitjem, posebno ob dnevih Gospodovih in z vsemi drugimi grehi, ki so s tem v zvezi?! Srce Jezusovo in Janez Krstnik, oba sta meseca junija, in zato bodi cel ta mesec posebno posvečen delu treznosti in zdržnosti.

Ko pa omenjamo zdržnosti in treznosti, pa kar vidimo in vemo, kako ta reč marsikomu ne bo po volji in bi najrajši, da bi se o tem sploh nič ne govorilo in ne pisalo.

Šest sedem let je, kar smo se zavzeli, da se hočemo po robu postaviti in se bojevati zoper nezmerno pijančevanje, ki je najbolj razširjen greh in največja napaka našega ljudstva. Naše delo ni bilo zastonj. Lahko rečemo, hvala Bogu, kljub velikanskim težavam, ki se stavijo temu

Shod abstinentov na Homcu pri Kamniku 1. maja.

delu nasproti, se vendar nekaj čuti, nekaj pozna, da nekdo zavira kolo na strmi poti, ki vodi v prepad in propast našega ljudstva.

Pri vsem tem pa bi uspehi morali in mogli še večji biti. Ako ne gre tako gladko, kakor bi bilo želeti, kje tiči vzrok temu? Kje vzrok, da mnogi in tudi pobožni ne marajo in ne morejo slišati o tej stvari, da jih kar zbode, ako kdo v misel vzame zdržnost in treznost? Zakaj je ta stvar tako neskončno težka? Kako da ljudem ni mogoče dopovedati potrebe tega boja? Kako da jih je mogoče za vsako drugo stvar prej vneti kakor za to?

Vzrok tiči v našem plitvem krščanstvu in površni pobožnosti.

Mi hočemo veljati za kristjane, in sicer še za dobre, vnete kristjane, a vse je bolj pri vrhu, ni pravega globokega pojmovanja duha vere krščanske. Naš mehkužni čas si je tudi vero Kristusovo po svoje prikrojil, ji želi odbiti vse robove in ostrine, noče nič vedeti o ozki poti in trnju, s katerim je postljana, nič o bridkem kelihu, ki ga je pil Zveličar, hoče priti v nebesa po gladki kantonski cesti, kakor nekateri pravijo.

Izvrstno je tega duha pomehkuženega krščanstva zadel in s kratkimi besedami označil oni prebrisani Štajerc, o katerem mi je pripovedoval neki gospod misijonar, da je prišel po misijonu k svojemu župniku in rekel „Gospod, v vse bratovščine me zapišite, samo v toto (namreč v družbo treznosti) ne!“ Ako pa je bil to slučajno Štajerc pa ne mislimo, da bi na Kranjskem in še kje drugod ne bilo takih modrijanov. „V vse bratovščine, samo v toto ne!“ Klasično! Bolje ni mogel povedati! Krajše in točnejše ni mogel označiti one pobožnosti, ki o kaki pokori, kakem zatajevanju noče niti slišati. „V vse, samo v toto ne!“ To se pravi z drugimi besedami: Molim vam, kolikor hočete, — da bi se kaj premagal, zatajil, tega ne zahtevajte od mene! — Molim! Lepo, ljubi moj mož, da radi molite!

Brez molitve gotovo ni pobožnosti in ni ljubezni do Boga. In večkrat je Gospod živo priporočal potrebo molitve: „Molite brez prenehanja!“ „Treba je moliti in ne jenjati!“ itd. Toda rekel je pa tudi: „Ne vsak, kateri mi pravi: Gospod, Gospod, pojde v nebeško kraljestvo...“ Hotel je reči: Molitev je potrebna, pa še ne zadostna za nebeško kraljestvo; je samo ena perutnica, s katero se dvigamo proti nebu; treba je še druge. Ravno tako, ali pa še bolj živo kakor potrebo molitve je Jezus naglašal potrebo zatajevanja. Da, zatajevanje je določil kot ločilno in značilno znamenje njegovih pravih učencev: „Kdor hoče za menoj priti, naj zatajuje sam sebe!“ Torej ne: Kdor hoče moj učenec biti, se mora v vse bratovščine zapisati (kakor so bratovščine dobra reč), ampak zatajevati se mora! Vi pa hočete ravno zatajevanje izključiti iz pobožnosti. In „ako se kdo ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec.“ Kaj rečete na to vi mož, ki pravite „v vse bratovščine, samo v toto ne?“ Ali molite kdaj Križev pot? Kaj berete tam pri 10. postaji: O žalostni Jezus, kako velik razloček je med teboj in med menoj! Ti si ves ranjen, poln grenkosti in ves s krvjo oblit; jaz pa ves nečimuren poln sladnosti in veselja, ali vsaj želim tak biti! Oh, jaz nisem na pravem potu! O Jezus, pelji me ti na pravo stezo! Stori, da mi bodo vse sladnosti tega sveta grenke in zoprne!... In zopet: Premisli s kakšnim veseljem Jezus svetí križ objame. Ti pa poln nevolje in nepotrepljivosti bežiš pred križem, kar je le mogoče. Oh objokuj svojo slepoto, vzdihni in reci: Ne tebi o Jezus, temveč meni se spodobi križ, oh težki križ, ki so ga ti naložili moji grehi!“

Tako moliš, prijatelj in kako govoriš? „V vse bratovščine, samo v toto ne!“ Vse, — samo premagovanja nobenega ne! Samo kake sladnosti in veselja si odreči ne! — Oh, kako brez misli in brez srca molimo! Kako tjevidan izgovarjamo pobožne besede!...

Vprašam torej: Ali smo kristjani ali nismo? Ali hočemo biti učenci Kristusovi ali ne?! — Če hočemo, potem treba vedeti, da to brez zatajevanja ni mogoče, kakor nam je to sam tako izrečno povedal.

Ako pa je tako, potem bi človek pričakoval, da bodo dobri kristjani in pravi učenci Kristusovi vendar malo lažje razumeli pomen zatajevanja sploh in še posebej pomen in namen zatajevanja od opojnih pijač, ki toliko nešteto grehov in vsake vrste hudega provzročijo.

Zdaj pa, če ljudje najdejo človeka, ki je iz ljubezni do Boga in do bližnjega sklenil, da — ker drugi preveč — on po zgledu Janeza Krstnika ne bo pokusil opojnih pijač, se mu ne morejo dosti načuditi, kako je kaj takega mogoče, zakaj in čemu to, kaj je tega treba, kaj si gre izmišljevati itd. itd. kakor pravi ona pesem o abstinentu: „Vse začudeno ga gleda — kot zverino, kot medveda — vse pošilja ga na mesec — ker mu manjka par kolesec.“ ...

Ravnokar piše neka Marijina hči uredništvu „Bogoljuba“: „Vse mi je všeč v Bogoljubu, samo o abstinenci piše premalo. Jaz sem s svojo abstinenco vsa zadovoljna in srečna, a moje tovarišice se mi silno čudijo, češ, čemu to, saj tega ni treba, to ni za nas, to je samo za pijance. Prosim, pišite o tem in pojasnite ljudem.“

No, kakor kaže, te si tudi mislijo: „V vse bratovščine, samo v toto ne!“ Pa ne mislijo samo te tako, ampak še marsikdo.

Tedaj tudi dobri ljudje tega ne morejo razumeti, kako da bi bilo mogoče iz ljubezni do bližnjega še kaj premagati in žrtvovati.

Ali je res pojem zatajevanja iz nas izginil? Ali nima naš čas nobenega smisla za delo za bližnjega? Ali je prerasla vse sama ljuba samopašnost? In čednost požrtvovalnosti, ali nam je čisto tuja in nerazumljiva?

Ljudje krščanski, vrnimo se zopet nazaj k pravemu pristnemu duhu kršćan-

stva, — ki je duh zatajevanja, duh pokore: „Delajte pokoro, kraljestvo božje se je približalo!“ Odložimo-plitvost in površnost; poglobimo naziranje in življenje krščansko! Potem bomo lahko uvideli, da je zatajevanje bistven del krščanstva, in da je v izrednih potrebah treba tudi izrednih sredstev, da se zopet postavi porušeno kraljestvo božje.

Za zgled Vam stavimo naše vrle in vsega posnemanja vredne sobojevnike v kamniškem okraju. Tam bivajo ljudje, ki nas razumejo, ki vedo, zakaj se gre, in ne samo razumejo, ampak tudi dejansko pomagajo. Trikrat v par mesecih so se zbrali na preprijaznem Homcu, ki stoji sredi lepe kamniške ravnine; zadnjič v nedeljo 1. maja. In sliko tega sestanka vam prinašamo danes; prihodnjič pa pride druga, na kateri je še mnogo več abstinentov. Pri „žegnanem studentu“ so se zbrali in nam kličejo: „Napij se iz studenca — živela abstinenca!“ In kako pametne pogovore imajo, kako modre sklepe delajo, kadar pridejo skupaj, o tem vam hočemo tudi prihodnjič kaj povedati. In to so večinoma priprosti ljudje sami, ki se navdušujejo in gore za čednost svete treznosti. Duhovniki jih samo nekoliko podpirajo, jim dajejo pogum, drugo izvrše sami.

Kar zmorejo ti, to bi zmogli povsod, — ko bi bilo več razumevanja pristnega krščanstva in časovnih potreb. Ko bi bil v vsaki Marijini družbi in izobraževalnem društvu le en človek, ki bi imel misel za to apostolsko delo, kaj bi se lahko naredilo!

Zato vas pa pozivljemo zdaj za mesec krsnik, da se že enkrat vzdramite in vzdignete iz brezbriznosti — zdaj ko nam Janez Krstnik vnovič s svojim prstom žuga in kliče: Delajte pokoro! Vsako drevo, ki ne rodi sadu, bo v ogenj vrženo! In zdaj, ko nam Srce Jezusovo zopet toži: Zaničevanja je pričakovalo moje srce in bridkosti. In želel sem si ga, ki bi z menoj vred žaloval, pa ga ni bilo:

iskal sem ga, ki bi me tolažil, pa ga nisem našel. „In dali so mi v mojo jed žolča in v žeji so me napajali z jesihom.“

Prijatelji, ali hočemo tudi mi le z žolčem in jesihom ali kvečjemu s praznimi besedami, katere govorimo brez misli, napajati našega Gospoda v njegovi žeji in v njegovi žalosti, ki mu jo prizadevajo grešniki z nezmernim pijančevanjem in neštetiimi grehi, ki so s tem v zvezi in katere lahko vsak vidi? V tej žalosti nimamo za trpečega in tožčega Gospoda nobene tolažbe, nobenega zadočila?!

Ne motimo se! Bogu se ne služi zadostno samo z molitvijo. To je plitvo naziranje o krščanstvu in površna pobožnost. Vsi svetniki so razumeli ljubezen do trpečega Zveličarja tako, da ko so videli njega trpeti, tudi sami niso hoteli in mogli biti brez trpljenja. Sram jih je bilo: Kristus, njih ljubljene, na križu v vseh mukah, zapuščenosti, bridkosti, — sami pa naj bi bili v vseh sladnostih! In ako Bog sam kakor pravimo, človeka kaznuje s tem, s čimur se je pregrešil, potem je naravno in dosledno, da Bogu najboljše zadoštujemo z ravno nasprotnim, s čimur ga grešniki žalijo.

Ali zdaj razumete, zakaj bi bila dobra zdržnost tudi za take, ki sami zase ne potrebujejo, ki niso pijanci? Ako še ne, potem premišlujte enkrat sami pri sebi četrtno ure deseto postajo križevega pota in ne govorite lepih, pomenljivih besedi brez vse misli!

„Bratje, čas je, da iz spanja vstanemo!“ kličemo vam s sv. Pavlom. „Oblecimo tedaj orožje svetlobe!“ To orožje svetlobe je ravno sveta zdržnost. V tem mesecu se vzdramite in vzdignite! Osnujte si družbo treznosti, abstinence odseke, krožke, čete, kjer jih še nimate! Kjer že imate, stvar poživite, razširite! Berite tudi „Zlato dobo“ in „Sveto vojsko“, če jo nimate, si jo omislite! Tukaj vam ni mogoče vsega razložiti; gotovo imate še kake pomisleke, z večkratnim branjem si boste misli vedno bolj razbistrili. V nedeljo 26. krsnika, se gotovo zberite in zborujte, storite oziroma ponovite zavezo zdržnosti ali treznosti, po zgledu Kamničanov se posvetujte, kako bi se dalo za to reč pri vas še kaj več storiti. In po tem sporočite! **Po tisti nedelji prosimo, sporočite prav gotovo od povsod, kjer imate družbo treznosti ali odsek za to, ali kjerkoli je kak posameznik zdržnik, kje ste in koliko vas je; koliko I., koliko II. stopinje, koliko možkih, koliko žensk.** (Zadostuje samo dopisnica, na naslov: „Društvo Abstinenc v Ljubljani.“) Mi moramo vedeti, koliko nas je, kako smo močni, kje so naši prijatelji. Kdor ni priglasi, je kakor bi ga ne bilo; za nas, za celoto nima nobenega pomena. Torej še enkrat naša prošnja: Sporočite!

Tako skušajmo enkrat poleg molitve častiti ta mesec Jezusovo presveto Srce. In prepričani smemo biti: to zadoščenje bo njega vredno češčenje, to pokorilo bo hladeče mazilo za ranjeno in z bridkostjo napojeno božje Srce...

Ne oskrunjajte in ne dovolite oskrunjati zakramenta sv. birme!

Zdaj je čas birm. Nekaj jih je že bilo, mnogo jih še bo. O sv. birmi bi bilo vredno pisati kaj več. Pa zaenkrat tega ne bomo storili. Rečemo samo nakratko, da se ta sakrament splošno ne preje-

ma s potrebno resnobo. Birmo — to imajo otroci in odrasli za otroško veselico. Glavna stvar pri birmi niso darovi Sv. Duha, ampak »odpuski« na štantu, »šenkenga«, tólar, cekin ali ura in

kajpada — oštarija in pijača. Ravno s tem se pa zakrament svete birme naravnost skruni, in pa kako skruni! Večinoma so otroci na dan sv. birme prvič pijani. Kdaj vidimo kje, če birma ni v nedeljo, časih pa tudi če je v nedeljo, birmance popoldne v cerkvi, zbrane pri skupni molitvi, zahvaljevati se za darove Sv. Duha in prositi potrdila tega, kar so prejeli?! Pač pa jih vidimo cele ure sedeti po gostilnah, popoldne ali na večer pa se vračati domu pijane in časih še kaj drugega... Pred par dnevi mi je pravil neki mož, da so našli nekega fantiča na dan sv. birme popoldne samega ležečega na cesti na tleh popolnoma pijanega in pok..... Ja, ali je to vredno prejemanje svetega zakramenta?! Tako se navadno ta dan, ko bi se imela postaviti krepka podlaga bodočemu krščanskemu življenju, postavi podlaga bodočemu pijanskemu življenju.

Da bi napravili konec temu naravnost kričečemu oskrunjanju sv. birme, je dala družba treznosti v Ljubljani tiskati lepake s sledečim napisom:

Botri! Starši!

Ne dajajte otrokom na dan
sv. birme

nobenih opojnih pijač!

Opojne pijače so za otroke
strup.

Z vinskim duhom bi izgnali
iz njih svetega duha.

Dajte jim namesto tega kaj
drugega bolj primernega!

Vpišite jih v družbo treznosti,
s tem boste potrdili v
njih delo Svetega Duha!

Ta poziv se bo razposlal po vseh župnijah, koder bo sv. birma, in našli ga boste — vsaj upamo — nabitega na vidnem kraju pri cerkvi.

Krčmarjem (če ima morda »Bogoljub« tudi med njimi kaj bravev) to ne

bo všeč. A vedeti morajo, da škof ne hodi zato po farah, da bi oni malo več iztočili in svojih sodov izpraznili, marveč da bi otroke potrdili za prihodnje krščansko življenje, kar nima s pijačo popolnoma nič opraviti.

Seveda otroci žele ta dan veseli biti in botri jim radi veselje napravijo. Mi jim pravega veselja nikakor nočemo kratiti in ne želimo, da bi zaradi tega-le opomina otroci užili na dan sv. birme kaj manj resničnega veselja, dobili kaj manj »odpustkov« in darila. A predvsem je treba začeti pri otrocih preganjati krivo vero, da brez pijače ni veselja. V časnikih beremo, da bodo letos v Gorici napravili za birmance veselico, katere čisti dobiček se bo porabil za revne, zanemarjene, pohabljenе otroke. To je plemenita zabava za na dan sv. birme! Tudi po drugih večjih krajih bi lahko kaj takega napravili. Če pa povsod ne morejo, — popivati se otroci vendar ne smejo učiti na dan sv. birme. Če se jim dá kaka pijača, naj se jim dá njim primerna, na primer malinovec ali kaj takega. V tovarni soda-vice v Ljubljani se dobe nekatere precej dobre iz sadja narejene neupijanljive pijače. Naj se krčmarji preskrbe s temi. Seveda tudi teh otroci ne smejo nezmerno piti. Za vse pametne in poštene ljudi pa veljaj enkrat za vselej pravilo: Otrokom ne kaplje alkohola!

Upamo, da ta oklic ne bo zastonj in da bo precej pripomogel k odpravi te kričeče razvade in k dostojnejšemu praznovanju dneva sv. birme. — Seveda pripravljeni morate biti tudi na to, da jih bodo doli trgali in zoper to jih zavarovati.

Lepaki so zaenkrat namenjeni za ljubljansko škofijo, in preč. knezoškofijstvo jih samo razpošilja. Če bi jih želeli imeti tudi po drugih škofijah, naj sporoče na društvo »Abstinent« v Ljubljani in z veseljem se jim bodo doposlali.

Prstan in svetinja.

Stara povest za mlade ljudi. Spisal Silvin Sardenko.

VI.

»Kar še ni, še pride.«

Takrat torej, ko so na Borovju cvetele jablane v poslednjem cvetju; ko je raslo žito v najlepših klasih; ko se je čula kukavičja pesem najprijetneje skozi gozd in vas; ko so tekli borovski viri in studen-

spletala dekleta vence in fantje postavljali mlaje, višje od lipe pri cerkvi v Mali dolini. Kaj je bilo takrat?

Takrat je iznad holma svetega Ambrozija splavala visoko proti nebu bela golobica — nedolžna duša Kotnikove Tinice. Videl je ni drug noben, kakor angeli, in nemara so natihiem to slutile tudi lilije na Kotnikovem vrtu.

Na praznik svetega Rešnjega Telesa je ležala Tince na mrtvaškem odru. Kotnikova hiša je bila vsa ozaljšana s šopki in venci, kakor kapela, kamor so položili dragoceno svetinjo in jo hodi sedaj ljudstvo gledat in častit.

Cel praznični popoldan so se vrstila dekleta ena za drugo, gori proti Kotnikovim, da pozdravijo in pokrope rajno tovarišico Tince. Kakor mravlje na ozkoizhodenjem mravljiščnem tiru, so se neprestano srečavale deklice in dekleta na poti iz Male doline na Borovje.

Ob mrtvaškem odru Kotnikove Tinice se je šele pravzaprav pokazala sestrška ljubezen, ki je spajala in družila Marijino družbo v Mali dolini

In ta veličastni pogrebni sprevod! So že bili na Borovju lepi in dolgi pogrebi. Postavim takrat, ko je umrla Dobravka, ki so ji rekli »borovska mati«; ali pa takrat, ko je umrl Robidnik, bogati »Meksikanec«, ki je videl Meksiko in druge daljne kraje. Vendar takega pogreba, kakor je bil prisojen Kotnikovi Tinci, Borovje še ni videlo.

Čudovito lepo je bilo videti, ko se je pomikal sprevod na dan po prazniku sv. Rešnjega Telesa po ozaljšanem potu v Malo dolino, mimo slavolokov in mlajev, mimo vencev in pomenljivih napisov.

En napis na slavoloku se je kakor nalašč za to priliko blesketal med cvetjem, poln tolažbe in utehe, poln sladkega upanja in pričakovanja po svidenju z onim, ki nam je bil tukaj vzet.

Križev pot.

ci proti Mali dolini, kakor bi kdo v šumi ubiral strune tiho in tišje, včasih zopet glasno in glasneje, ko so se oglašali crički po travnikih in senožetih z neugnanim dromljanjem; ko je gledalo in kipelo solnce z neba polno toplote in krasote; ko so dehtele po vrtovih prve lilije; ko se je vračala dolinska deca s polja in livad in nosila v naročju cele grmove cvetja in zelenja, da ga pri procesiji nasiplje Najsvelejšemu v pozdrav; takrat torej, ko so

»Jaz sem vstajenje in življenje!«

Kotnikova mati se je takrat pred slavlom, kakor nagnjena po višjem nagibu, ozrla kvišku in brala...

»Jaz sem vstajenje in življenje!«

Otrla si je solze v obeh in za trenutek ji je bilo lažje pri srcu.

»Jaz sem vstajenje in življenje!« so brala tudi dekleta in še nikoli niso te besede tako jasno razumele, kakor danes.

Ko je šel spreved mimo tega slavlom, so solze za trenutek zastale, bridkost je za hip izgubila svojo grenkobo, duša pa je pozabila tožni dan ločitve in se spomnila blaženega dneva združitve.

O da! v srcu, čigar prsi nosijo in so nosile Marijino svetinjo, počiva zakopano veselo upanje: Jutri pride vstajenje in poveljanje.

Katerokoli dekle iz malodolinske župnije je videlo Kotnikove Tince majnikov pogreb, pa ni bilo pri tem ganjeno z nežno tesnobo in resnobo, je moralo nositi kamen v svojih prsih, ne srca.

Pograjčeva Pavla ni nosila kamna. Ni mislila, da jo bosta smrt in pogreb Kotnikove Tince prevzela s toliko močjo.

»Tako umira Marijina hči«, so neprestano pripovedovale misli, spočete v žalostni duši. »Tako je umrla Tinca. Kako pa bom umrla jaz? Vsa župnija se nekako raduje nad blaženo smrtjo nedolžne Tince. Včeraj praznik, danes praznik. Včeraj dekleta s svečami v rokah, danes zopet. Včeraj smo šli mimo zelenih vej in belih mlajev za večnim Gospodom, danes pa gremo za ono, ki se je imenovala njegova nevesta in Marijino hčer. Nemara je hotela Marija pokazati, kako da je njenim zvestim otrokom dan smrti slovesen vhod v nebesa, zato je poklicala prvo svojo hčer iz Male doline ravno ob rožnem in veličastnem prazniku svetega Rešnjega Telesa? Tinca, ti si že v nebesih. Tinca prosi za svojo Pavlo! Prosi zanjo, da stopi na pot, po kateri se pride za teboj. Vem, katero pot si hodila ti, in vem, katero pot sem hodila jaz doslej. Ni še popolnoma preraslo trnje mojega srca. Zamotila me

je mladost in njena radost, a popolnoma zmotila me še ni. Tinca, prosi za svojo Pavlo! Število Marijinih hčera se zavoljo tvoje smrti na Borovju ne sme skrčiti.«

V takih mislih je šla Pograjčeva Pavla v vrsti sorodnikov za Tinčino rakvijo. Kdor je takrat pogledal Pavlo v obraz, je našel na njem nekaj vdanega in resnega. Nekaj takega, da bi jo moral, če jo je sicer poznal, vprašati:

»Pavla, kam si se tako zamislila? Vsa si izpremenjena. Tvoj obraz razodeva več, kakor samo žalost.«

Poleg Pavle je stopala Strniševa Franca, ki je bila tudi sorodnica Kotnikove Tince. Franca je ves čas opazovala Pavlo. Vedela je, da bi bilo prav, ko bi Pavlo nekaj poprašala, pa sama ni vedela, kaj. Na posled jo vendar vpraša s precej pomenljivim vprašanjem:

»Kaj neda, Pavla, lep pogreb, četudi žalosten?«

Pavla je pritrdila s tihim, a prijaznim pogledom na Franco.

Za nikogar ni bil Tinčin pogreb tožnejši kakor za njeno mater, pa tudi za nikogar lepši kakor za njeno sestrično, Pograjčevo Pavlo.

Po pokopu se Pavla ni pridružila sorodnikom, da bi se udeležila ž njimi običajne „sedmine“, marveč je gledala, kje bi našla Osolnikovo Anico. Našla jo je in šla ž njo domov.

Anica je bila do Pavle prijazna kakor vedno. Čeprav dalj časa že nista govorili, vendar sta se srca takoj zopet našli. Saj ni ležala več na potu nobena reč, ki bi ločila Anico od Pavle. Preje je ležal vmes prstan, a ta se je srečno izgubil. Preje je visela vmes Marijina svetinja, ali to si je v mislih Pavla pritisnila na svoje srce. So trenutki v življenju tako silni in topli, da nenadoma zedinijo duše, ki so si bile preje odtujene in mrzle.

Kakor v prejšnjih dneh je zopet tekla neprisiljena beseda med obema prijateljicama.

„Škoda je Tince vam in meni. Anica!“ je dejala Pavla.

„Res! Nam Marijinim družabnicam je je zelo škoda.“

„Izgubile ste prvo . . . Kadar se začne trgati, gre rado dalje . . .“

„Pa pride smrt ravno na Borovje ponjo, ko nas je že tako malo.“

„Malo vas je v družbi, misliš, Anica.“

„Malo, in še to se trga . . . Tinca mr-tva . . . Druga pa se nam tudi že krha . . .“

„Katera? Radovedna sem.“

„Ali še nič ne veš o tem?“

„Nemara vem, a se ne morem prav domisliti.“

„Rupnikova Jerica . . .“

„Sem čula nekaj o njej. Prstan, ki je preje motil mene, moti sedaj Rupnikovo.“

„In na mene je nejevoljna.“

„Čemu? No, ja, si že mislim, čemu!“

„Saj bi morala biti preje nevoljna name ti, kakor ona. Saj je bil tebi preje namenjen novi stan in dom na Češminovem.“

„Jaz sem že pozabila nanj.“

„Jaz pa še nikoli mislila nisem nanj. Še sedaj, ko so mi oče povedali o tem, sem se kar začudila, kako prideta naš in Češminov oče do te misli.“

„Jaz pa sem včasih rada pogledala doli proti Češminovim, a danes obrnem pogled proč če le morem.“

„Kaj te je tako izpremenilo?“

„Največ bolezen Kotnikove Tince in njene odkritosrčne besede.“

„Katere besede?“

„Stala sem ob njeni postelji“, je pripovedovala Pavla Anici v živem spominu, kakor da se je zgodilo včeraj. „Tinca je obrnila vame svoj angelski pogled in mi dejala: svoje volje ti ne morem dati, a dam ti svoje misli. Iz okna, skozi katero gleda smrt, se vidi svet ves drugačen, kakor pa iz okna, skozi katero gleda tvoja mladost. Smrt bo pogledala tudi enkrat v tvojo sobo, Pavla . . .“

„Resnične besede.“

„Resnične in težke. Meni so padle v dno srca . . . Mislim, da se jih celo življenje ne bom več otrebila.“

„Naj bodo veden spomin na rajno Tinco!“

„Postaviti ji hočem še drug spomin.“

„Kakšen, Pavla.“

„Pojdem na pot, ki je šla po njem Tinca.“

„Torej v družbo?“

„Nikar se mi ne čudi, Anica! V družbo stopim.“

„Kako sem vesela te novice, Pavla! Sedaj spoznam, da velja tudi v duhovnem življenju resnica, ki jo vidim doma na svojem nageljnu: Če en nageljnov cvet ovane, je to znamenje, da zacveto kmalu drugi.“

„Moj drugi cvet ne bo takšen, kakor je bil prvi Tinčin.“

„Cvet je le cvet, Pavla.“

„Pojdeš. Anica, pojutrišnjem z menoj v župnišče, da naznanim svoj pristop.“

„Z veseljem, Pavla.“

„Ali ohrani to zase! Do nedelje ne povej nikomur.“

„Kaj pa vaš oče? Ne bodo branili?“

„V takih rečeh, si mi nekoč rekla ti sama, moramo biti samostojni.“

„Pavla, ti si se pa res za mnogo mnogo izpremenila.“

„Vse je šlo bolj počasi, Anica. Kar pa še ni, še pride.“

Tako prijaznega pogovora Pavla in Anica že davno nista imeli med seboj. Osolnikova in Pograjčeva hiša sta si bili zopet najboljši sosedinji.

Ali kar še ni, še pride, je dejala Pograjčeva Pavla. To velja in pomeni za dobro pa tudi za hudo.

Ni se mislilo, da bo šlo z Rupnikovo Jerico polagoma navzdol. Ali kdor jo je včasih takole mirno opazoval in poslušal, kako zbadljivo in ostro je sikala včasih s svojim jezikom po vseh tovarišicah, ki ji niso bile po volji; ta bi mogel presoditi in reči: „Jerica, počasi da se kje ne zarečeš! Veja, ki jo dregneš od sebe, pogostoma udari ravno tebe.“

Rupnikova Jerica je hotela vse videti, vse vedeti in vse slišati. Sicer Marijina hči na zunaj pred svetom, a v

cerkvi je vendarle najrajše poslušala „oklice.“ Neka tovarišica je dejala o njej, seveda le iz porednosti, da Jerici noben evangelij ni tako všeč, kakor evangelij, ki se bere drugo nedeljo po svetih Treh Kraljih. Jerica in druge so že vedele, zakaj.

Ko je Jerica slišala, da iščejo pri

Češminovih neveste in gospodinje, je postalo njeno srce kar nemirno. Natihem in na skrivnem bi šla k Češminovim in bi rekla krepko, kakor je znala:

„Lovro, kaj pomišljaš? Pograjčeva ni za toje, kakor Rupnikova!“

O ta nesrečni prstan!

(Se nadaljuje).

Odpev k litanijam presv. Srca Jezusovega.

I.

Jan. Pogačnik.

mf

Slad-ko Sr-ce Je-zu-so-vo, daj, da Te lju-bim ve-ko-maj!

mf

300 dni odpustka.

II.

mf

Jezus mi-li, v zadnji si-li mi po-daj ro-ko, pe-lji, pe-lji me v ne-bo!

mf

p

Nove knjige za ljudstvo.

Kmalu bo dve leti, odkar sem obljubil poučnih knjižic za starše, za mladeniče in dekleta, v katerih bi o življenju, potrebem za čistost telesno in dušno, bolj jasno in točno razpravljaj, kakor je bila do sedaj navada.

Radi pomanjkljivega pouka se pri naših sicer dobrih in vernih družinah zgodi marsikaj, kar ni le greh, ampak kar tudi škoduje telesnemu zdravju staršev

in otrok, mladeničev in deklet. Prepričan sem, da iz te nevednosti prihaja prav mnogo hudega za dušo in telo.

Ker je pa ta pouk jako težaven, sem dolgo odlašal; vendar razne žalostne izkušnje so me premagale, pa mi je srce ljubezni do vseh naših družin vzplamtelo in začel sem podajati nauke, o katerih sem prepričan, da so potrebni in da bodo marsikateri družini ohranili zdravje

dušno in telesno, domačo srečo, mir in zadovoljnost srca.

Prva knjižica je bila namenjena ženinom in nevestam. Podani pouk je silno potreben. Kar je ženinov in nevest, pa tudi mož in mater ta pouk od mene sprejelo, vsi so bili posebno hvaležni in zadovoljni, kakor da se jim je nekak težak kamen od srca odvalil. Imam izjave zdravnikov, ki trdijo, da s svojega stališča vsak stavek podpišejo; še več pa sem čul izjav z raznih strani, da je ta nauk zares potreben in koristen. In vprašam: ali ni onim, ki stopijo v kak nov stan, potrebno dobro znati, kaj je v tem stanu greh in kaj ne, kaj je koristno, kaj pa škodljivo?

Res, trpel sem v srcu, ko so se mi radi tega od neke satansko hudobne strani podtikali najgrši nameni in povodi po celem svetu pri vseh narodih in v vseh jezikih. Bolelo me je posebno, da so dotičniki namenoma hoteli pohujšati nezrelo mladino, osramotiti škofo in duhovne in škodovati naši slovenski ljudski stranki. Toda hvala Bogu, da so namen le deloma dosegli in še sami sebi mnogo škodovali. Potolažile so me pa udanostne izjave iz protestnih shodov po celi deželi, na katerih se je primerno ožigosalo prehudobno početje. Za vse prestano trpljenje sem hvaležen Bogu, pa tudi vsem vernikom za podano mi tolažbo.

Sedaj sem zadevo tako uredil, da morejo v Katoliški Bukvarni knjižico dobiti duhovni (po 30 vin.), po katerih naj si jo oskrbe ženini in neveste.

Zatem sem izdal knjižico **mladeničem: »Obramba vere«**. Oziral sem se na vse grde verske pomote, ki se dandanes pri nas trosijo in sem povsod pokazal, da so res zmote, ki prihajajo iz nevednosti,

in, kdo bi verjel, prav pogostokrat iz hudobne volje: so zapeljivci, ki vedoma zoper resnico govorijo. Akoravno pa je ta knjižica namenjena našim mladeničem, jo bodo s pridom čitali tudi možje, da, tudi dekleta. Dobi se v Katoliški Bukvarni po 1 K, ako se pa naroči 10 iztisov skupaj, se dobe za 8 kron.

Sedaj je pa natisnjena knjiga: **Dekletom. Prvi zvezek. Krščansko življenje**. Strani 85. — V tej knjigi slikam razvitek krščanskega življenja tako, da bodo dekleta vso njegovo lepoto, pa tudi vire in pripomočke tega življenja prav dobro spoznale. Zatem slikam temne strani življenja, kakor se razvijajo v srcu vsled izvirnega greha, vsled slabe vzgoje in raznih pohujševanj; opisujem notranjo vojsko in pokazujem na pomoč v tej vojski, da se more zmagati, vedoč, da je dekletom ta pouk jako potreben.

Prizadeval sem si knjižico spisati kar se dá razumljivo, resno in poučno. Nič ne dvomim, da mi bodo za njo hvaležne ne le dekleta, ampak tudi njihovi starši. Res, nekako težka je obravnava o posvečujoči milosti Božji, o Božjih in nravnih čednostih in o strasteh, vendar pa mislim, da bodo naša dekleta vse nauke razumele, posebno ako bodo knjižico večkrat prečitale, ali pa, ako bo knjižico razlagal pri shodih duhovni voditelj. — Preden mine leto, dobe dekleta še eno knjižico o »krščanski popolnosti«. — Sedaj opisana se dobi v Katoliški Bukvarni po 80 vin.; ako se naroči 10 iztisov skupaj, se dobe za 6 kron. Najbolje bo, ako si jo dekleta skupaj naroče; mislim na vsa dekleta, na one, ki so v Marijini družbi, skoraj bolj pa še na one, ki niso v njej.

† **Anton Bonaventura,**
škof.

PRESVETO REŠNJE TELO.

Nova molitev na čast presv. Srcu.

Ta molitev je sestavljena z ozirom na obljube našega gospoda Jezusa Kristusa svoji izvoljenki blaženi Mariji Marjeti Alakok. Priporočamo jo v pogostno rabo. Odtiski te molitve se dobe v škofijski pisarni v Ljubljani. Molitev se glasi:

O presveto Srce Jezusovo, pred teboj klečimo, da te slavimo, molimo, se ti zahvaljujemo, da zadoščujemo za svoje grehe in se tvoji ljubezni popolnoma posvetimo.

Spominjamo se tvojih čudežnih obljub in kličemo k tebi s popolnim zaupanjem:

Božje Srce Jezusovo, daj nam vseh našemu stanu potrebnih milosti,

Božje Srce Jezusovo, prinesi mir našim družinam,

Božje Srce Jezusovo, bodi naša pomoč pri delu in tolaži nas v našem trpljenju,

Božje Srce Jezusovo, bodi naše varno zavetje v življenju, zlasti pa ob smrtni uri,

Božje Srce Jezusovo, izlij svoj preobilni blagoslov na vsa naša podjetja,

Božje Srce Jezusovo, izkaži grešnikom svoje neizmerno usmiljenje,

Božje Srce Jezusovo, vzbudi mlačne duše k vztrajni gorečnosti,

Božje Srce Jezusovo, vodi vnete duše do velike popolnosti,

Božje Srce Jezusovo, blagoslovi hiše v katerih se postavi in časti tvoja podoba,

Božje Srce Jezusovo, daj milost onim, ki se trudijo za zveličanje duš, da bodo ganili tudi najtrša srca,

Božje Srce Jezusovo, podeli, da bodo imena vseh onih, kateri razširjajo to pobožnost, v tebi za vedno zapisana,

Božje Srce Jezusovo, podeli vsem onim, kateri devet mesecev ob prvih petkih pristopajo k tebi v svetem obhajalu, milost stanovitnosti do konca. Daj jim milost, da bodo prejeli sv. zakramente za umirajoče, in bodi jim trdno zavetje ob zadnji uri,

Božje Srce Jezusovo, zmaguj in gospoduj navkljub satanu in svojim sovražnikom.

Molimo.

Gospod Jezus Kristus, spomni se milostno onih obljub, ki si nam jih dal po blaženi Marjeti Mariji v neskončnem usmiljenju svojega Srca. Bodi nam varstvo v življenju, podpora v slabosti, zadoščenje za naše grehe, nadomestilo za vse pomanjklivosti in varno pribežališče ob smrtni uri. Amen.

kakor si obljubilo, o najsvetejše in najzvestejše Srce.

kakor si obljubilo, o najsvetejše in najzvestejše Srce.

Marijino kraljestvo na Jutrovem.

Spisal Silvin Sardenko. — Ljubljana 1910. Str. 48; cena 50 v. Izdalo „Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije.“

„Bogoljubovim“ bravcem dobro znani pesnik Silvin Sardenko je vernemu slovenskemu ljudstvu spisal krasno novo knjižico. Knjižica nam pripoveduje nekaj za nas čisto novega. Obsega dve lepi pesmi in dvanajst kratkih poglavij o češčenju Matere božje v jutrovih deželah. Prvo poglavje, „Zgodnja danica“, prav lepo in pristrčno pripoveduje, kakšen je namen cele knjižice; to poglavje mora vsak pazljivo prebrati, potem bode z lahkoto razumel vse, kar je v knjižici. Kar je na sedanjem razkolnem vzhodu še lepega, krščanskega in hvalevrednega, je katoliško, vse to so ostanki iz onega časa, ko je bila vzhodna cerkev še združena s katoliško Cerkvijo.

Od drugega do četrtega poglavja nam pisatelj tako mično in ginljivo opisuje, da je bil nekdanji slavni katoliški Carigrad (do 11. stoletja) prvo Mariji na poseben način posvečeno mesto; zato je njegova nekdanja slava — Marijina slava, njegove zmage — Marijine zmage. „Zmagoslavna vodnica“ Marija je kraljevala v Carigradu. Ko se je pa Carigrad ločil od katoliške Cerkve in je začela pešati živa vera, je začela tudi carigrajska slava pojemati in nazadnje je Carigrad žalostno padel v roke Turkom nevernikom. Poglavje o padcu Carigrada bode marsikoga do solz ganilo.

Carigrad je sam kriv cerkvenega razkola, zato je tako žalostno padel. A za seboj je potegnil v razkol tudi vzhodne Slované, ki še sedaj živijo v razkolu po tuji krivdi in večina ljudstva še ne ve, kako je zašlo. Zato se je med dobrim ljudstvom na Ruskem ohranilo še toliko pobožnosti in toliko ljubezni do Marije. Ravno Marija, tako se nam zdi, še varuje to ljudstvo in ga ljubi, dasi z veliko ža-

lostjo, ker kakor izgubljeni sin živi ločeno od prave Cerkve. Pisatelj nam v petem poglavju lepo pripoveduje, da je bila Rusija v svoji prvi krščanski mladosti še katoliška; „Marija, mati krščanske Rusije“ je to dobro ljudstvo, ko je bilo še katoliško, objela s svojimi materinskimi rokami. Tej dobri Materi se ima rusko ljudstvo zahvaliti, da je ohranilo še toliko žive vere. „Zlatostolpa Moskva“ žari v Marijini slavi (6. poglavje). Kardinal Vanutelli, ki je bil l. 1891. od papeža Leona XIII. z važnimi naročili poslan na Rusko, je sam videl, kako rusko ljudstvo časti Device Marijo in je bil do solz ginjen (7. poglavje). Središče Petrograda je veličastna Marijina cerkev (9. poglavje). Iz Rusije roma naš pisatelj v Jeruzalem, kjer nam živo in nežno opisuje Marijino smrt in vnebovzetje (10. poglavje). Od tukaj se vrne na rusko Počajevsko goro in nam pripoveduje, kako je Marija v prejšnjih stoletjih okoli 10 milijonov Rusinov pripeljala v katoliško Cerkev; okoli 4 milijone Rusinov je še sedaj katoliških (11. poglavje). Zato upamo, da se bode pod varstvom Matere božje nekdanje vzhodno Marijino kraljestvo zopet združilo s katoliško Cerkvijo. Zadnje poglavje nas še enkrat navdušuje k velikemu delu za cerkveno zedinjenje. Naj bi se vsi Slovenci združili v Apostolstvu sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije!

Vsakega, ki ima res katoliško srce in ljubi Marijo, bode ta prekrasna knjižica še bolj vnela za Marijino čast, obenem pa zbudila zanimanje in gorečnost za tisto misel, ki jo je med Slovenci prvi razširjal naš slavni Slo m š e k — za zedinjenje razkolnikov s katoliško Cerkvijo.

Knjižico krasi ljubezniva podoba Marije „Skoroposlušnice“, kateri je pisatelj posvetil krasno pesem. Vsa knjiga je pisana krasno, preprosto in poljudno, je prepletena s tako lepimi zgodbami in nauki, da jo bode vsak lahko razumel in

bral z velikim veseljem. Zdi se nam kakor ptica z Jutrovega, ki poje tako mило in prijetno, da jo vsak razume in rad posluša.

Knjigo je izdalo „Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije“. Ves dobiček je namenjen za zapuščene katoliške misijone na Jutrovem; kdor torej kupi to krasno knjižico, ob-

enem podpira katoliške misijone. Na 10 izvodov se dobi 1 izvod zastonj. Knjigo priporočamo Marijinim družbam, izobraževalnim društvom in udom „Apostolstva“. Dobiva se v „Kat. Bukvarni“ in prodajalni „Katoliškega tiskovnega društva“ (Ničman) v Ljubljani.

Kako je z jeruzalemskim romanjem?

Število priglasih narašča vedno bolj. Opozarjamo pa: Kdor misli, naj se prihlasi brzo! Od mnogih strani in mnogih ljudi že slišimo, da mislijo tudi iti, a še čakajo. Zato opominjamo: Kdor misli, naj stori brž! Dva mesca za priglasi se sta že minula, in ni več vzroka čakati. To posebno iz dveh razlogov: Prvič zaradi nas, drugič zaradi Vas samih. Vam se lahko primeri, da pridete prepozno, da nazadnje ne bo več prostora. Odboru pa napravljate valikanske težave, ako se zglašate šele zadnji čas. Tako je bilo pri Lurdu. Zadnje tedne so ljudje prav pritiskali. Zdaj ne sme biti takó. Tri mesce in pol — do 15. julija — ima vsak dosti časa, odločite se. Torej kdor misli, naj se prihlasi kmalu!

Slišimo pa, da se mnogi bojé morja, in to celo moški. No, na morju se morda ravno tako lahko primeri nesreča, kakor kje drugod: na železnici, na vozu in kjerkoli. Večje nevarnosti pa tudi na morju ni. Več se jih ponesreči na železnici kakor na morju. Taki, ki so se po morju že vozili, so se prihlasi brez skrbi, — in to tudi ženske. Ko bi se človek vsega ustrašil, bi se ne smel nikamor ganiti; pa tudi doma ni varen pred vsako nesrečo.

Pač pa prosimo in poudarjamo: Bolni, betežni in z raznimi nadlogami obloženi naj se nikar ne prihlajajo! Zanje odbor ne more sprejeti odgovornosti. Kdor v tem oziru ne vé, če sme ali ne, naj vpraša zdravnika!

Duhovniki — romarji imajo té — le pravice: 1. vsak dan (razen 1—5 ure) na ladji opraviti sv. mašo (pravice seveda, a ni dolžnost), 2. dispensatio a breviario per totum tempus peregrinationis, 3. po končani božji poti podeliti svojim vernikom papežev blagoslov.

Prosimo in poudarjamo še enkrat: Skrbite, da se božje poti udeleži primerno lepo število moških!

Dalje naglašamo: dasi nas ne skrbi spraviti zadostno število romarjev samo iz Kranjske dežele skupaj, je vendar lepše in romanje bolj obče slovensko, ako so vse slovenske pokrajine razmerno dobro zastopane.

Vsi romarji dobe precejšno knjižico s popisom cele poti in vseh svetih krajev ter vsemi potrebnimi pojasnili. Ta knjižica se že tiska. Torej še enkrat vsem, ki na romanje kaj mislijo: Kar misliš storiti, stori brž!

V. marijanski kongres v Solnogradu.

obeta biti dobro obiskan. Kardinal Katschthaler je poslal vabilo na kongres škofom celega katoliškega sveta. Mnogi škofje iz Avstrije, Nemčije, Belgije, Francije, Italije, Španije in od drugod pozdravljajo kongres, želeč mu blagoslova in uspeha. Udeležbo so doslej obljubili škofje lavantinski, ljubljanski, graški, linški, budjejeviški, briksenski, pasavski, brnski, šenthipolitski, sedmograški ter kardinal Fischer iz Kolina. Mnogi bodo pa poslali svoje zastopnike. Drugi udeležniki se oglašajo tudi že pridno.

Izmed Slovencev bo govoril na kongresu poleg knezoškofa lavantinskega tudi naš pridni in poljudni sotrudnik dr. Anton Zdešar, Horjulec, ki je v današnji številki razstavil na ogled svoj nabrani šopek rožmarinčka. Govoril bo o »čudodelni svetinji«. — Morda bo poleg tega na kongresu tudi še poročilo o naših Marijinih družbah.

Udeležbo na kongresu priporoča dalje tudi to, ker bodo ravno takrat v bližnjem Oberammergau-u sloveče pasijonske igre, ki se ob tej priliki tudi lahko pogledajo.

Šola krščanke popolnosti.

(Dalje.)

Par vršičkov rožmarina.

Tupatam je včasih že kdo rekel, da zavoljo tega ne hodi k sv. maši, ker je v cerkvah tako zatohlo, k spovedi pa zato ne, ker je v spovednicah še prav posebno zatohel zrak. In ker hočeta, dragi bogoljub, z Lukom Kesnoglavom hoditi pogosto k sv. spovedi, sem vama pa natrgal nekaj vršičkov in vejic rožmarina, da si ž njim preganjata zatohlino v spovednicah. Glejta, taki-le rožmarin je zrasel letos v mojih gredah:

1. Jerica Drobnela hodi vsakih štirinajst dni k spovedi. Ali vest si izprašuje vsakikrat vsaj eno debelo uro. Kakor senica pretakne in prebrska vsak kotiček svoje tenke vesti in si ne dá prej miru, dokler ne vé za prav natančno število tudi pri najmanjših odpustljivih grehih, za najpodrobnejše okoliščine pri najneznatnejših nepopolnostih. In če bi šlo po njeni pameti, bi pri spovedi vsakikrat vsaj četrt ure gostolela samo o svojih napakah in nepopolnostih. — Ne tako, Jerica! Če nimaš smrtnih grehov — te bi bilo seveda treba vse po vrsti povedati! — povej pri taki pogostni spovedi, recimo dvoje svojih malih grehov, najboljše ta-

kih, ki te najbolj ponižujejo, druge pa samo v srcu obžaluj in spoved je dobra. Zakaj? Zato, ker je spoved zapovedana pravzaprav samo za vse smrtne grehe, z malimi je pa tako, da če se le enega spoveš in vse druge resnično obžaluješ, so ti vsi odpuščeni. Obenem te imam nekoliko na sumu, da pri tem skrbnem izpraševanju pozabiš na glavno stvar, na obžalovanje in trdni sklep. Pazi!

2. Miha Lajnar, ki hodi tudi na štirinajst dni, je pa čisto iz drugačnega lesa. Z izpraševanjem vesti si čisto nič glave ne beli, zato ker že nekaj let zna na pamet vse, kar ima povedati, tako da njegova lajna že leta in leta samo na en in isti register poje. Pred spovedjo parkrat pobožno na prsa udari, potem vzdihne: »Moj Jezus, usmiljenje!«, pa je pri kraju s pripravo. Ravno tako dela tudi njegova polsestra Urška Cigumigu. — Ljubi moj Miha, Drobnela je malo pretenke vesti, ti si pa malo preohlapne. Tudi tebe imam na sumu, pa ne malo, ampak zelo, da so tvoje spovedi tudi brez duše, brez — kesanja!

3. Jaka Počasne pa pravi, da je take sorte človek, da pred spovedjo

nikoli ne more obuditi kesanja in da si zato tudi nič ne prizadeva, češ, da je vse zastoj! Še-le ko je enkrat po spovedi pred altarjem sv. križa pokoro odmolil, takrat da obudi kesanje. — Ljubi moj Jaka, če pred spovedjo ali vsaj pred sveto odvezo res ne obudiš nobenega kesanja... — »I, prav res, da ne!« — ... mi pa povej, ali je kaj zelo veljaven krst brez vode? — »Ho, ho, gospod, krst, pa brez vode! Tak pa že nič ne velja!« — Tvoje spovedi, Jaka, pa ravno toliko! Če ne pride sveta odveza na skesano srce, nič ne opravi in nič ne velja. Torej, Jaka, kesanje vselej pred spovedjo; tik pred sveto odvezo bi bil že prav zadnji čas.

4. Nežiko Lahkomislico pa pri spovednici vselej smeh sili, ko vidi, da so drugi ljudje pred spovedjo bolj resnih obrazov kot po navadi. In ko so jo zadnjič neki spovednik vprašali, če je obudila vselej pred spovedjo kesanje, je odgovorila: »Dà, iz molitvenika!« — Iz srca pa nič? — »Čemu, saj nimam smrtnih grehov!« — Glej, Nežika, če se spoveš samih malih grehov, vsaj enega, če ne vseh, teh malih grehov se moraš resnično in iz srca kesati. Spoved brez kesanja pa krst brez vode, tudi kadar se spoveš samo malih grehov! Zapomni si to!

5. Janez Zdihovavec je pa ves pobit, če ne more z globokimi vzdihmi nobene solzice izžeti iz svojih suhih oči, kadar obuja kes. — Ljubi moj Zdihovavec, povej mi, ali ti je prav, da si grešil? — »Oh, da ne bi bil nikoli!« — In zakaj tako želiš? — »I, zato vendar, ker sem žalil Boga, to neskončno popolno bitje in svojega najboljšega Očeta, ker sem zopet toliko kazni zaslužil, toliko milosti izgubil...« — Prav! Glej, s temi besedami pokažeš, da imaš v svoji duši čisto pravo, dobro in zadostno kesanje. Če ti Bog dá povrhu še solzà, če se to kesanje prime tudi tvojega telesnega srca, sprejmi to hvaležno od Boga. Če pa ne, je pa spoved tudi popolnoma dobra. Torej pamet, pamet, pa bo!

6. Martin Judeževavrba je

pa vedno ves obupan, četudi se drugače čisto dobro in pametno spoveduje. Ali zavest, da je Boga razžalil, ga navdaja tudi po spovedi z morečo žalostjo, tako da hodi okoli s takim obrazom, »kakor bi hotel Boga strašiti«, kakor je enkrat rekla sv. Terezija o takih dušah. — Martin, povej mi, ali znaš apostolsko vero? — »Znam!« — Moli jo! — »Veruje v Boga, Očeta vsemogočnega... odpuščanje grehov...« — Viš, tu praviš, da veruješ v odpuščanje grehov, vedeš se pa tako, da ni nobeni stvari podobno! Saj vendar nisi Turek, ampak kristjan. Torej kesanje sv. Petra, zaupljivo, ne pa Judeževu, obupno! Pazi, če ne ti škrat še veliko škoduje!

7. Mánica Kokodájski ima pa tiste sorte bolezen, da vse razklepeče in oklepeče, kar so spovednik rekli, in »zavoljo lepšega« tudi marsikaj dodà, česar spovednik niso nikdar rekli: »zadnjič so bili hudi, danes pa prav prijazni, pa tako le pokorc so mi dali, pa tolikokrat so mi k sv. obhajilu rekli, pa Volkova Ivanka je bila pet minut v spovednici, zadnjič pa celo četrť ure, Balenčeva Jerica pa da vselej v treh minutah opravi, Jakominova Marušica pa da že pol leta hodi samo po enkrat na teden k sv. obhajilu, prej pa da je šla vsak teden po trikrat itd., itd. Seveda je revica pri tem prava mučenica. Ker s svojim vedno nepokojnim jezičkom dela povsod zgago in zdražbo, se je vsak spovednik raje kot radi prejkoprej odkrižajo, včasih pa druge ženske črezno padejo, kakor ptice pevke črez sovo, če se mednje prikaže. In ker tudi moških ne pusti pri miru, se je zadnjič Brdavsov Matevž, ker je tudi njegove spovedi nekaj črez zobe vlekla, priveril, da jo bo enkrat še birmal, (?), četudi ni škof. — Mánica, ali veš, kedaj ti dosežeš popolnost, če boš tako delala? Deset let po svetem »nikoliku«. Tudi se mi tvoje spovedi zde presneto sumljive. Zelo ti svetujem dobro ponavljajno spoved z enim samim trdnim sklepom: Jezik za zobmi!

8. Mica Jojmene pa hodi k spovedi po tolažbo. Vselej toži, koliko hudega da ima od drugih prestati in kakšne težke križe da ji Bog pošilja, in nazadnje se vselej mlo razjoče. — Glej, Mica, saj se mi smiliš, toda če žaluješ samo nad tem, kar je tebi hudo, in nič ne obžaluješ, kar si ti Bogu hudega prizadejala, potlej te, le tvoje solze niso in niso prave, in vkljub tem solzam, če jih tudi toliko pretočiš, »da bi gnale mlinske kamne tri«, so tudi tvoje spovedi krst brez vode — ne morem pomagati!

9. Katra Bavbav je pa vedno vsa v strahu, ali ji je že vse odpuščeno, ali ne; vedno se boji, da nima zadosti kesanja, da je vse greh, kar misli, govori in dela, da bo enkrat še prav gotovo pogubljenita itd. Če se spoveduje, potem pri vsaki stvari spovednika trikrat vpraša, ali so jo razumeli dobro ali ne, in preden gospod iz spovednice vstanejo, pride vselej še enkrat nazaj za pokoro vprašat, če jo je dobro razumela in dobro opravila. — Katra, pamet in pa pokorščino! Zapiši si na dno srca Jezusove besede, ki veljajo tudi o spovednikih: »Kdor vas posluša, mene posluša!« Če ne boš spovedniku slepo pokorna, ostaneš večni Bavbav in pa težka živa pokora zase in za vsakega spovednika.

10. Barba Dragonar ima pa sedaj ravno svojega 99. spovednika. In zakaj? Zato, ker hoče, da bi jo spovedniki tako vodili, kakor ona hoče, spovedniki so pa vsi tako trmastí, da tega nočejo, ampak hočejo, da se dá voditi, kakor sami hočejo. — Bravo, Barba! Ti prav gotovo dosežeš višek čednosti in popolnosti, če se kedaj dá doseči — brez ponižnosti in pokorščine!

11. Minka Premetenka pa ni taka — Bog ne daj! Ona ima samo dva spovednika: enega za velike, enega pa za male grehe. Male in najmanjše pove vsak teden svojemu »svetemu« spovedniku — in čim mlajši in okrogličnejši so spovednik, tem svetejši so po Minkini razsvetljeni pameti — kadar ima pa kaj bolj

»grobega«, pa gre na tržni dan v mesto po pet očenašev pokore k tistemu gospodu, ki spovedujejo pri altarju sv. desnega razbojnika in ki so tako »pridni« za spoved, da v eni uri najmanj 30 kosmatih grešnikov z Bogom spravijo. — Nočem te po krivem soditi, toda povej ti meni čisto odkritosrčno: ali si imela pri tistih spovedih pri »svetem« spovedniku res vselej pravo obžalovanje? Če ne, so bile tiste spovedi sama roba za škrtov koš.

12. Reza Prismodela je pa pred, ko je imela »svojega« spovednika, hodila vsak teden k spovedi. Ko so bili pa »njen« spovednik nekam drugam predstavljeni, pa Reza najprej same žalosti dolgo časa ni nobene spovednice od znotraj videla, zdaj pa hodi za Veliko noč in včasih še za advent. — Ljuba Rezika, v sv. pismu se bere (Jan. 12, 9), da so enkrat farizeji romali iz Jeruzalema v Betanijo k Jezusu, ki je bil takrat ravno tam pri obujenem Lazarju, a »ne le zavoljo Jezusa« da so šli tja, »temveč, da bi tudi Lazarja videli«. Meni se pa vse tako zdi, da ti nisi hodila k spovedi prav nič zavoljo Jezusa, ampak samo zavoljo Lazarja. Če je taka, potem je pa škrt vse tvoje spovedi v svoj koš pometal. Pazi! Če se ne motim, se je eden tistih judovskih romarjev za Prismodeta pisal.

Dragi moj bogoljub, še se bi dalo natrgati nekaj takega rožmarina, ali za enkrat naj bo, saj se bojim, da bo še ta prehud.*) a shrani ga vendarle dobro, kajti

»rožmarin ima svoj duh,

naj bo zélen, al' pa suh.«

Dr. Ant. Zdešar.

* Ker so ti-le »vršički« zelo podobni nekim »pasjim vijolicam«, ki so pred leti enkrat tako močan duh v »Bogoljubu« dajale, da so nekateri dobili náhod od njih, podpisani slovesno izjavljam, da jaz nisem bil tisti zlobnež, ki je takrat tisti plevel v »Bogoljuba« vrgel, kar mi bo uredništvo gotovo drage volje potrdilo. — Potrjujemo. Uredn.

Dodatek uredništva. Ne smete biti užaljeni po tem-le rožmarinčku. Gospod pisatelj ni imel pred očmi nobene določene osebe, ampak je hotel na ta kratko-

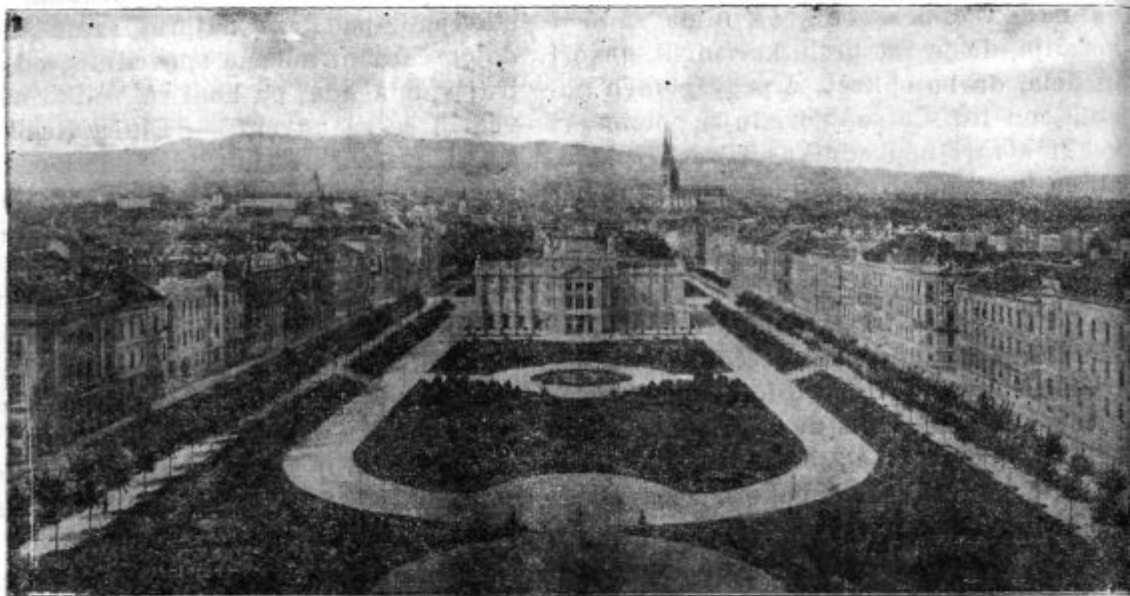
časen način pojasniti vsakovrstne napa-ke in pomanjkljivosti pri spovedanju, ki bi jih bilo sicer težko tako natančno razložiti.

Med brati Hrvati, ali: naša pot v Dalmacijo, Hercegovino, Bosno, Slavonijo in na Hrvaško.

(Piše urednik. — Konec.)

Iz Djakovega, kjer smo se zadnjič mudili, mi je kazalo kreniti po najkrajši poti proti domu. Peljal sem se torej iz Broda proti Za-

vodi dolg železen most, ki služi dvojnemu namenu. Zgoraj teče železna cesta, spodaj pa navadna za vozove in pešce.

Zagreb.

grebu. Preden pa sem šel dalje, sem si ogledal še Brod (na slavonski strani). Vse lepo — samó judovski tempelj sredi mesta ga kazí. Judje so se hudo zajedli med Hrvate, da imajo celo v takem malem mestu svoj tempelj! —

Sava je pri Brodu že zelo velika. Zagledal sem se v njeno globoko vodovje. Še veliko bolj, kakor kaka druga velika, nas zanima taka reka v spodnjem toku, ki v svojem zgornjem teče mimo naših hiš. Tukaj je vmes tudi voda, ki je tekla pred toliko urami po naših gorenjskih dolinah in ravninah. Večina vodovja slovenske zemlje je tukaj zbrana. Mogočno vali svoje valovje proti Belgradu in Črnemu morju. Po njej ne plovejo več samo čolni, ampak tudi parniki. Čeznjo

Preden sem pa prispel v Zagreb, sem naredil še eno postajo. To je takoj prva železniška postaja od Broda proti Zagrebu: Sibirij. Tukaj sem imel znanca z dubrovniškega shoda, s katerim sva se iz Dubrovnika do Mostara skupaj vozila in se pomenila, da ga obiščem. To je mladi unijatski župnik dr. Janko Kalaj. Kakor vidite, sva si s tem gospodom skoro nekako v žlahti, ali kako bi rekel. Piševa se samó za eno črko različno, imena sva tudi oba istega, s tem razločkom, da je on Janko jaz pa Janez, — kranjski Janez seveda. Na Kranjskem nas je sploh veliko Janezov. Zadnjič sem bil enkrat prišel v imenitno družbo naših poslancev-duhovnikov; bilo nas je šest duhovnov skupaj in — pet izmed teh nas je bilo Janezov.

Samó eden je bil Evgen. Videlo se mu je takoj, da je gosposke matere sin. Saj ga morda poznate! In tako je na Kranjskem še veliko drugih Janezov, ki pa niso vsi pravi Janezi, marveč eden je — kakor moj znanec dr. Janko Kalaj — Janko, drugi je Ivan in šele tretji je Janez. Vsak po svojem okusu. Jaz imam najrajši Janeza, ker je najbolj domače, četudi morda ne najbolj imenitno. Kar je domače, to je pri meni najbolj kreditno. Toda čast vsem Jankom in Ivanom in Janezom, ampak kar se mi zdi pa prav zoprno, je pa, da marsikje tudi na kmetih naše poštene Janeze prekrščujejo v „Johane“ in jih tako kličejo, meneč, da je to bolj imenitno kot Janez. Kakor je pri meni to, kar je domače, najbolj v čislih, tako se pa drugim zdi najbolj imenitno to, kar je tuje, posebno če je nemško. To je čisto napačen okus našega ljudstva. Kaj bi se pačili z nemščino! Janez si kranjski in Janez ostani!

Še en razložek je med g. dr. Jankom Kalajem in menoj, namreč ta, — kakor se na prvi pogled vidi, — da je on doktor, jaz pa ne. In to je gotovo velik razložek. Doktor se namreč pravi: učen človek. Doktorji so tisti, ki s svojo učenostjo svet pokonci drže. Doktorji so zelo imenitni in pa potrebni moške na svetu. Oni kažejo pot nam drugim, ki nismo doktorji, da ne zaidemo v teminah tega življenja. Posebno je važno, da imamo dosti duhovnikov doktorjev bogoslovja ali svetega pisma, pa tudi drugih strok. Taka duhovščina je visoko izobražena in je lahko kos vsem mogočim nasprotnikom vere, ki jih dandanes mrgoli vse polno na vseh koncih in krajih. Zato skrbe škofje vedno bolj, da dajo dosti mladih duhovnikov po končanih navadnih bogoslovnih študijah še bolj izobraziti in za doktorje narediti, da morejo potem s tem večjo spretnostjo in uspehom brniti sv. vero in odbijati napade nanjo. Kar se pa mene tiče, pa po pravici povem, da sem se — in z menoj še marsikdo — v 16 letih že takó naveličal učenja, da sem komaj čakal, kdaj bom začel že prodajati to, kar sem 16 let skupaj zbiral in kupoval. In tako nisem doktor in tudi nobenega upanja ni, da bi kdaj to čast dosegel. Pri tem me tolaži samo to, da sam sv. Oče v Rimu niso doktor, pa so vendar kaj en moder gospod.

Toda razložka med menoj in dr. Janko Kalajem — dasi sva si na prvi pogled precej podobna — še vedno ni konec, marveč sta še dva velika razložka. On ima namreč — ne pohujšajte se, dobri ljudje! — lepo črno brado in čvrsto mlado ženo... In vendar je katoliški duhovnik; pa dober, goreč in pobožen gospod je! Kako vendar to? — Kakor

že povedano, on ni rimsko- ampak unijatsko-katoliški duhovnik. „Unijati“, po slovensko „združenci“ ali „zedinjenci“ so bili svoj čas v razkolu, od katoliške Cerkve odtrgani; potem pa so se s Cerkvijo zopet združili. Ker pa ljudje splošno ljubijo šege in običaje, katerih so od nekdaj vajeni in se težko od njih ločijo, zato jim je Cerkev pustila njih obrede in druge njihove navade, samo da so sprejeli to, kar je glavno in bistveno, namreč pravo vero. Le pomislimo, kako se mi navadno radi držimo svojih starih navad v cerkvi, in kaj bi rekli, če bi jih nam hoteli vzeti! Že pri kaki mali spremembi v cerkvi se ljudje časih kar puntajo, češ kaj je tega treba, zakaj je bilo pa dozdej dobro! Tako se na pr. ravno zdaj v Istri poganjajo za to, da se jim pusti slovanska služba božja, in jaz jim tega ne morem zameriti. Tako tudi unijatoma ne moremo zameriti, če so ohranili svoje navade, in Cerkev jim je to dovolila. In zdaj so Rimu in sv. Očetu ravnotako udani in molijo isto „vero“ kakor mi; samo svoje navade so ohranili, in med te spada pri duhovnikih tudi brada in žena. No, o duhovskih bradah bi se dala tudi kaka beseda reči, — pa ne utegnem, če ne, ne pridem danes do Ljubljane. In vendar bi že rad prišel, ker sem se že kar naveličal tega potovanja oziroma popisovanja tega pota po Hrvaškem in Vi morebiti tudi že naveličali moje gostobesednosti. Čakajte, brade pa pridejo morebiti takrat na vrsto, ko bomo potovali v Jeruzalem. Takrat bo čas povoriti o njih... O ženah pa, ki jih imajo ti gospodje, pa samo to si mislim, „da je dobro, če človek ostane tako kot jaz“ kakor pravi in misli tudi sv. Pavel. — Ampak škof pa moj prijatelj Janko Kalaj ne bo mogel postati, čeprav je doktor; zakaj škofom je tudi pri unijatih prepovedano imeti žene — dokaz, da tudi oni priznavajo, da je devištvo ali samski stan nekaj bolj vzvišenega od zakonskega. In ravno zaradi tega ga krščanska Cerkev zahteva pri svojih duhovnikih. Če pa unijatoma dovoljuje zakon, se zaradi tega ni treba nikomur nad tem spotikati! Tudi sveti Peter in drugi apostoli so bili oženjeni; če ne vsi, vsaj nekateri. Samo o sv. Janezu in sv. Pavlu vemo, da nista bila. Cerkev daje postave, zavezuje; Cerkev pa lahko tudi odvezuje od teh postav. Nekdo mi piše, da mu ni všeč, kar je bilo zadnjič v poročilu iz bolgarskih misijonov o ondotnih duhovnih. Treba je vedeti, da so to iz razkolništva prestopivši duhovniki-unijati. Tam izbirajo duhovnika, kakor je bilo ondi popisano: Po smrti prejšnjega se zberejo in ga izvolijo izmed sebe: ti znaš pisati in brati, ti nam

boš za duhovna, in ga posvete. Če se pozneje spreobrne h katoliški veri, mu mašniško posvečenje ostane, to se ne da izbrisati, in katoliška Cerkev zaenkrat, ker se drugače ne da pomagati, s takimi potrpi. To je v ravno nanovo spreobrnjeni deželi. To nam dokazuje, kako potrebno je podpirati ondote misijone. Za vzgojo mladih duhovnov je treba časa in denarja. Kakor hitro bo mogoče, si bo Cerkev vzgojila dobro izšolanih duhovnikov. Dotlej se pa potrpi z onimi, ki imajo tudi mašniško posvečenje; sicer bi pa prav nobenega ne imeli. Torej to je samo začasno, za največjo silo. Če pa pravite, da se liberalci nad tem spotikajo, na to se pa pač ni treba ozirati! Liberalci se spotikajo nad vsem, kar je dobrega; nasprotno pa porabijo vsako bilko, da mahnejo po veri in Cerkvi. Farizeji so se spotikali nad Kristusom, nobena reč jim ni bila prav. Ravno tako delajo novodobni farizeji. Pustite jih; slepci so in če hočejo naj pa ostanejo. Cerkev si bo brez njih pomagala; in kakor hitro bo mogla, si bo vzgojila v novo spreobrnjenih krajih dobrih duhovnikov. O tem priča ravno moj znanec, dr. Janko Kalaj, ki je unijati, pa ni le popolnoma dobro izobražen mož, ampak celo doktor bogoslovja, pa tudi goreč in pobožen duhovnik. Toliko v pojasnilo te zadeve.

No zdaj boste pa tudi razumeli, zakaj sem se ustavil v Sibirju. To ni bil samo obisk iz uljudnosti, ampak ker ne potujem samo iz zabaveželjnosti, marveč zasledujem vedno tudi praktične namene — hotel sem se nekoliko poučiti o unijatih, njih obredih, navadah in življenju. Sešli smo se pri rimsko-katoliškem ali „latinskem“ župniku. Oba gospoda: rimski in unijatski živita med seboj v največji prijaznosti. Ko sem opravil sveto mašo v katoliški cerkvi, potem sem šel gledat v njegovo kapelico, kako on mašuje. Doslej namreč še nima prave cerkve, ampak zasilno kapelo; to leto, mi je zatrjeval, da hoče zidati cerkev. On je namreč prvi župnik v tem kraju. Kakor že zadnjič povedano, so tukajšni unijati novonaseljenci, prišli iz Galicije na mesto, katero domačini na tako žalosten način zapuščajo in opuščajo... Nekaj unijatov je v Bosni, nekaj na Hrvaškem. Župnija mojega prijatelja je zelo, mnogo ur na daljavo, doli do Djakovega, razprostrta, ker unijati so pomešani med domačini, rimskimi katolici. Ker ima tako daleč, se mora mnogo voziti. Vozi se pa na neke vrste vozu, kakršen je ondi sploh v navadi, ki je malo boljši od našega gnojnega koša. V takem sem se peljal tudi jaz nekaj časa. Sicer pa v Sibirju in Slavoniji sploh — kakor bi člo-

vek utegnil sklepati — ni videti velike revščine. Vas je silno velika, toda ne široka, samo dolga. Hiše so precej čedne, zidane, pa vse ob cesti na obeh straneh, pravilno postavljene druga poleg druge. Tako je menda zahtevala vojaška oblast, ker je ta kraj časih spadal pod takimenovano vojaško granico. Vas je dolga več kot pol ure. Pa, čudno, nekatere hiše, kakor mi je pravil gospod, so kar prazne... Sem se zdaj naseljujejo unijati. Torej letos hočejo zidati novo cerkev. Sicer bi smeli hoditi tudi v rimsko-katoliško cerkev in menda tudi hodijo — vsaj na kranjsko-hrvaški meji ravnaajo tako in ne delajo dosti razločka — pa menda v svojo le še rajši hodijo. — Sv. maša se bere v staroslovenskem jeziku, pisanem z glagolico in je dosti bolj dolga od naše. Našim ljudem se rado zelo mudi iz cerkve. Pri unijatih bi se učili v cerkvi potrpeti.

Ko sem si vse to ogledal, odkuril sem jo dalje z brzovlakom proti Zagrebu. Hrvaška zemlja je tukaj, kjer sem se vozil, vse drugačna kakor sem si jo mislil. Predstavljaj sem si dolgočasno pusto pokrajino, pa je vse drugače. Na desni smo imeli same prijazne griče, pod njimi na ravnini čedne vasi z lepimi belimi cerkvami. Okrog železnice rodovitna ravan, na eni strani Sava, onstran bosansko pogorje, — prav prijetna pokrajina. Proti Sisku gričevje poneha; prične se takomenovano Turopolje, ki se razteza do Zagreba.

V Sisku sem se ustavil par ur. Sisek je imeniten po zgodovini izza turških vojska. Mesto ni veliko; cerkev ena sama, ne sicer majhna, ampak došti revna za mestno cerkev. Pod mestom se stekata Sava in Kulpa. Tudi Kulpa, ki teče skozi ali vsaj mimo mesta, je videti že velika reka.

Čez Turopolje smo kmalu v Zagrebu, glavnem mestu Hrvaške. Zagreba ne bom natančno opisoval, ker ga je najbrž že marsikak mojih bravcev že sam videl. Če ga pa ni, si lahko privoščiti to veselje. V par urah je iz Ljubljane doli. Samo nekaj stvari naj omenimo.

Zagreb se meni zdi izredno lepo mesto. Ko izstopiš na državnem (ne južnem) kolodvoru je, kakor bi prišel v Pariz. Tako lepega prizora ti ne nudi nobeno drugo mesto pri izstopu s kolodvora. Pred teboj velik krasen park, okoli katerega lepe visoke palače. (Glej sliko!)

Najprvo sem stopil malo k jezuitom, ki imajo novo cerkev in samostan, katera sta tudi najbližja državnemu kolodvoru. Tam je zdaj superior (predstojnik) moj bivši sošolec P. Avgustin Erzín. Cerkev je bila ravno vsa

poodrana, slikali so jo. Takoj ko vidim slike, posebno angelčke, sem vedel: O, to je pa Kastner! In res se je kmalu stari častiti Kastner prikazal izza vogla. Cerkev jezuitska bo močno lepa.

Izredna lepota in ponos Zagreba je pa njegova stolna cerkev. Stoji nekoliko na vzvišenem mestu (na Káptolu), da mogočno dominira (vlada) nad mestom. Po potresu so jo popravili tako, da se lahko prišteva med najlepše gotske cerkve v Evropi. Znotraj se mi je videla malo manj lepa, odkar sem videl djakovsko, pa je tudi lepa (dasi za moje oko že malo pretemačna), zunaj je pa že tako fino izdelana — sam bel kamen seveda — da je tudi med najlepšimi gotskimi cerkvami le malo enakih.

Poleg stolne cerkve je na eni strani škofova palača z velikim vrtom zadaj, na drugi pa veliko semenišče, ki ima istotako lep vrt v ozadju.

Bil je že petek, 13. avgusta, in čez dva dni, v nedeljo, Veliki Šmaren, ki me je neizprosno klical nazaj na Kranjsko. Zato sem se v Zagrebu bolj hitro zasukal in se kmalu odpeljal z vlakom nazaj čez Sotlo, katera meji med Hrvaško in Slovenijo, ter bil tako zopet na Slovenskih tleh. K sreči sem prinesel z dolgega pota po Hrvaškem še toliko slovenščine s seboj, da sem si znal pomagati na slovenski zemlji in se nisem dal prodati.

Prva moja postaja za Zagrebom je bilo Krško, kjer sem se v Kapucinskem samostanu malo odpočil od dolgega pota in si obenem nekoliko poživil spomine prejšnjih, mlajših let, ki me vežejo na ta kraj. Semkaj sem namreč zahajal več let o počitnicah kot dijak in bogoslovec k svojemu stricu, ki je tukaj bival in zdaj biva zopet — č. P. Ubald, starosta provincije, častitljiv mož z dolgo, belo brado, tako, da sam sv. Miklavž nima lepše!

Drugi dan smo pa šli preko Kostanjevice, Šent Jerneja in Bele cerkve v Šmarjeto, kjer so imeli na Veliki Šmaren slavnost Marijine družbe in ustanovitev družbe treznosti, pri čemer so hoteli tudi mene zraven imeti. V ponedeljek jutro pa preko Novega Mesta nazaj v Ljubljano, in dolga klobasica je bila srečno zašpiljena. Moji sopotniki iz Dubrovnika so bili med tem časom seveda že davno doma.

Tako se je lepo obnesla in na vse strani srečno končala naša pot v Dubrovnik na evharistični kongres in tudi dalje po hrvaški zemlji. Opisal sem to pot nekoliko obširnejše, in kako domačo vmes vpletel, zato, ker si mnogi bravci Bogoljuba žele nekoliko bolj „lahkega“ berila, da se mi o molitvi, sv. zakramentih in odpustkih beroč ne naveličajo in ne ubeže. Drugič pa tudi zato, da bi se tudi naše preprosto ljudstvo malo bolj seznanilo in se začelo zanimati za bratski dobri narod hrvatski. In ker so Hrvatje, dasi imajo tudi marsikaj lepega in hvalevrednega v svoji sredi, vendar v nekaterih rečeh zadaj za nami zlasti v zadevi krščanske organizacije ljudstva, zato jim moramo mi podati roko in pomagati, da nas dohite. Iz tega vzroka želimo in delamo nato, da bi napravili enkrat skupen slovensko-hrvaški ali jugoslovanski katoliški shod. Zdaj se govori in piše veliko o jugoslovanskem vprašanju in mi moramo skrbeti, da se to vprašanje ne bo razvijalo in sukalo v protikatoliškem duhu. Upam, da bo ta shod leta 1911 v Ljubljani. To bo prvi. Pozneje kedaj bo pa enak skupen shod na Hrvaškem in pojdemo mi doli vrniti jim prijaznost, ki nam jo bodo prvič oni izkazali. Na teh shodih se bomo skupno navduševali za lepe versko-narodne vzore, in potem bomo lahko po pravici peli:

Još Hrvatska ni propadla,
dok mi živimo!
Visoko še bude stala,
kad jo zbudimo!

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Lurško svetišče. Postava za oropanje cerkvenega imetja ni napravila niti pri lurškem svetišču izjeme. Pričakovalo se je z napetostjo, kaj bo vlada ukrenila radi Lurda, kajti bilo je očitno, da si bo znala v tem slučaju pomagati in da bo našla kak izhod

že iz dobičkarije. In res našla ga je. Veliko baziliko, cerkev rožnega venca in lurško jame so pripisali na dobro lurški občini; občinski svet lurški je pa prepustil obe cerkvi, jame in vse, kar spada zraven prvotnemu namenu. Tako je pravi gospodar lurških svetišč tarbski škof Schöpfer, ki stanuje v Lurdu

Čujmo! Slovenski nadučitelj, ki se mudi na kmetijskem zavodu vseučilišča v nemškem mestu Giessen, piše o ondotnih katoličanih sledeče: „Tolike pobožnosti in gorečnosti, kakor v tej cerkvi (katoliška cerkev sv. Trojice) se pri nas pač ne vidi nikjer. Ob nedeljah in praznikih je obširna cerkev polna odličnega mestnega občinstva. Orgle done in vsa cerkev navdušeno poje ali pobožno moli. Nihče ne sedi in nihče ni brez molitvenika. Versko prepričanje in pobožnost se jim bere z obrazov. Visokošolec in častnik pojeta prav tako navdušeno mašne pesmi, kakor priprost delavec“... Pripomnimo, da se to godi v mestu, ki je večini protestantovsko.

Važno določilo so objavili sv. oče potom državnega tajništva. Odslej bo namreč onemogočeno, da bi bival v Rimu za stalno ali za nedoločen čas kak tuj duhovnik, ki nima tam posebnega opravila ali pa ki se ne izkaže natanko o dosedanjem službovanju.

Kralj Edvard v Lurdu. Dne 20. aprila je obiskal angleški kralj Edvard VII. lurško svetišče. Pripeljal se je iz Biarica v avtomobilu prav v trenutku, ko se je vršila prva letošnja romarska procesija z Najsvetejšim ob navzočnosti 400 bolnikov. Kralj Edvard je anglikanske vere, vendar se je s klobukom v roki globoko priklonil, ko je zagledal Najsvetejše. Kraljevo spoštljivo obnašanje pred jamo in sploh povsod na svetih prostorih, je napravilo na navzoče romarje dober vtis. Dne 7. maja pa je Edvard umrl po kratki bolezni v Londonu.

† **Monsignor Viljem Pifferi.** V Rimu je umrl župnik apostolskih palač in spovednik sv. očeta Pija X. redovnik avguštinec P. V. Pifferi, star 91 let. Bil je poprej tudi spovednik Leona XIII. in Pija IX. Imel je največjo zbirko svetniških svetinj.

Za katoliški tisk. Nadškof Avgustin Richelmy, kardinal v Turinu na Laškem, je prodal velik del svojega, po očetu podedovanega posestva, ter je daroval skupiček 70 tisoč kron na korist turinskega lista-dnevnik „Il Momento“. S tem je visoki cerkveni dostojanstvenik dokazal, kako važno in potrebno je dandanes delo za katoliško časopisje.

25 letni jubilej je praznovala Marijina družba za može v Gradcu. Navduševalne nagovore so imeli škof dr. Schuster, dunajski apostol P. Abel, baron Oer, mladeniški voditelj na Dunaju dr. Orel in drugi.

Najboljše delo usmiljenja izvršujejo na Dunaju članice Marijinih družb, ki se trudijo, da spravijo pred altar nesrečne osebe, živeče v divjem zakonu. Ni se preveč čuditi, če živi

v milijonskem mestu Dunaju okrog 50.000 takih grešnih parov, ki so se popolnoma odtujili cerkvi in verstvenemu življenju. Za rešitev teh, med nesrečnimi najbolj nesrečnih ljudi se je oživotvoril na Dunaju poseben apostolat, ki mu pripadajo večinoma člani Marijinih družb. Ta zveza deluje z velikim in blagodejnim uspehom, kajti tekom zadnjih dveh let je bilo po njihovem posredovanju cerkveno poročenih 1400 parov v divjem zakonu živečih ljudi. Ena sama gospodična je v 21. okraju tekom enega leta spravila z Bogom 62 poprej nesrečnih parov. — To je v resnici apostolsko delo zavednih in zvestih Marijinih otrok!

Iz ljubezni do gobovcev. Belgijski misijonar Conrardy, ki je na Kitajskem, na nekem otoku 60 km od Kantona sezidal veliko bolnišnico za gobove bolnike, kjer ima prostora do 500 takih revežev, je sam našel to bolezen. Bil je bolnikom zdravnik, strežnik in duhovni oče. Sedaj je postal žrtev svojega vzvišenega poklica.

Odpovedal se je škofiji nadškof Dvornik v Zadru. Na njegovo mesto je imenovan msgr. Pulišić.

Umrl je v Rimu vrhovni prednik reda usmiljenih bratov P. Kasijan Gasser, rodом Tirolec. Vodil je celih 32 let celotni red, ki ima točasno nekaj čez sto bolnišnic. V Avstriji jih je 15, na Kranjskem pa vodijo usmiljeni bratje bolnišnico v Kandiji pri Novem mestu.

Katoliški shod za nemške katoličane bo, kakor že sporočeno, v Avgzburgu na Bavarskem od 21. do 25. avgusta. Za stroške je darovalo mesto 20.000 K. V zborovalnici bo pet tisoč sedežev in več tisoč stojišč.

Kronanje čudodelnega kipa Marijinega v Čenstohovu se bo v kratkem izvršilo. Kakor znano, so sv. oče obljubili novo krono, ker je bila lani cerkev v Čenstohovu oropana vseh dragocenosti. Te dni bode posebno odposlanstvo od sv. očeta v Rimu prejelo v varstvo novo dragoceno krono.

Montreal v Severni Ameriki. K evharističnemu kongresu se bo pripeljal kardinal Vanuelli 5. septembra ter bo zastopal sv. očeta. Angleški guverner, ki pripada sicer anglikanski veroizpovedi, je podaril nadškofu v Montrealu iz svojega 25.000 frankov kot prispevek za pokritje stroškov, obenem pa je obljubil, da bo prepustil svojo palačo v Montrealu za stanovanje škofom, ki se bodo udeležili kongresa. Pred kongresom se bodo v mestu vršile še občinske volitve. Protestantovski kandidat je odstopil od kandidature radi tega, da bo prodrl katoličan, ki bo potem lahko nastopal pri slavnosti kot mestni župan. Minister Sir

Wilfrid Laurier, ki je katoličan, se silno trudi, da bi se kongres srečno izvršil.

Razporoke v Združenih državah. Vodja misijonskega zavoda v Washingtonu P. Doyle je imel v cerkvi sv. Pavla v New Yorku pred kratkim pridigo, v kateri je vernikom pojasnil največjo nesrečo za Združene države severoameriške, razporoko. V zadnjih dvajsetih letih je bilo trikrat toliko ločenih zakonov, nego v prejšnjih dvajsetih letih. Bilo je skoraj en milijon razporok. Koliko nesrečnih žena in otrok, koliko greha! Okrog 2000 sodnikov ima opravka samo s takimi tožbami in pravdami. Razporoka, tako je rekel P. Doyle, je prokletstvo za ameriške države.

V cerkvi sv. Petra v Rimu so na godovni dan sv. očeta blagoslovili na novo zgrajeno dvigalo v kupolo.

Princ Maks Saški, brat saškega kralja, je imel veliki teden duhovne vaje za svoje sorojake v Parizu.

Blagoslovljenje Westminster-ske katedrale. V Londonu bodo posvetili katoliško prestolno cerkev dne 28. junija t. l. Temeljni kamen za to velikansko svetišče je bil položen pred 15 leti. Dolžina znaša 360 angleških čevljev, širjava 156, višina 117. Zvonik je visok 283 angleških čevljev.

Novi belgijski kralj Albert I., ki je poročen z neko bavarsko princesinjo, je občepriljubljen vladar, ki vestno izvršuje svoje dolžnosti kot katoličan. Dostikrat gre k sveti maši tudi ob delavnikih ter se rad udeleži večernih cerkvenih pobožnosti.

Po domovini.

550 letnica višarijske božje poti. V spomin na čudodelno podobo Matere božje, ki so jo našli visoko na planinah blizu Trbiža l. 1350, so sezidali na onem mestu malo cerkvice, kjer so verniki prejeli mnogo čudežnih milosti. Letos se praznuje že 550 letnica, odkar romajo osobito Slovenci na sv. Višarije. Za ta jubilej so sv. oče podelili s posebnim pismom vsem spovednikom na sv. Višarijah posebne pravice, vsem romarjem pa popolni odpustek pod običnimi pogoji. Ves čas božje poti bo pred vsako nedeljo in praznikom zvečer slovenska pridiga. Slovesne tridnevne se bodo obhajale 13., 14. in 15. avgusta ter 6., 7. in 8. septembra.

Za častnega kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja je imenoval cesar č. g. dr. Ivana Svetina, c. kr. profesorja na I. državni gimnaziji v Ljubljani.

Duhovske izpremembe v ljublj. škofiji. Župnija Turjak je podeljena č. g. Frančišku Pavšič, trškemu kapelanu v Sodražici; župnik

v Motniku č. g. A. Zore je zopet dobil župnijo Mirnopeč. — Župnija Št. Vid pri Vipavi je podeljena č. g. Ivanu Globelniku, župniku v Polšniku.

Izpremembe pri duhovščini na Goriškem. Č. g. Jan. Kolavčič je imenovan za stolnega kanonika v Gorici. V stalni pokoj je stopil č. g. Jož. Golja, župnik v Kožbani. Č. g. Anton Glešič, kurat v Stanjelu, se je preselil na svoj rodni dom v Oseku v nadi, da mu domači zrak tem prej povrne ljubo zdravje. Č. g. Alojzij Fogar, namestni učitelj v osrednjem bogoslovskem semenišču v Gorici, je imenovan za pravega veroučitelja na c. kr. goriški višji gimnaziji.

Katoliški slovenski visokošolci v Pragi so ustanovili novo dijaško društvo „Dan“. Tako imajo naši vrli študentje sedaj tri svoja katoliška društva: Na Dunaju „Danico“, v Gradcu „Zarjo“, v Pragi „Dan“. Bog jim daj poguma in stanovitnosti, kajti od nasprotnikov imajo prestatí dosti sitnosti.

Umrli je v Ihanu 14. maja ondolni župnik č. g. Anton Antončič. Za mašnika je bil posvečen l. 1890. Služboval je kot kapelan v Gorjah, na Dovjem, v Trziču, kot župnik na Razdrtem, na Planini in v Ihanu. N. p. v m.!

»Slovenska straža« se imenuje najnovejša slovenska organizacija, ki ima namen ščititi in varovati zlasti obmejne Slovence, da jih ne potujčijo sosedni narodi. Stražo priporočamo vsem dobrim in vernim Slovincem ter Slovenkam, saj je vsem znano, da se tisti naši nesrečni rojaki, ki zataje svoj rod in materni jezik, zanemarijo večinoma tudi v verskem oziru. Društvo sv. Cirila in Metoda, ki je poprej združevalo vse Slovence, je zavozilo popolnoma v liberalni tabor, zato smo morali stopiti tudi tukaj na lastne noge. Bodi torej Slovenska straža toplo priporočena!

Goriško. — Za kanonika je imenovan preč. g. Ivan Trevisan, dekan v Gradišču. Sv. misijon so imeli v Štjaku od 16. do 24. aprila častiti gg. lazaristi. Dasi so imeli ljudje še veliko dela na polju in v vinogradih, so vendar radi prihajali k tej prelepi pobožnosti. Obhajanih je bilo do 800 vernikov, domačih in nekaj tujih. Posebno lepa in veličastna je bila v nedeljo popoldan sklepna procesija z misijonskim križem; nad 100 deklic in odraslih deklet z venci na glavi in v belih oblačilih je šlo pred križem; ljudstva domačega in tujega pa je bilo gotovo do 1500.

Na vnanji uršulinski šoli v Ljubljani je bilo 11. maja prvo sveto obhajilo. Posebno lepo se je slišala skupna glasna molitev pred in po svetem obhajilu iz šolskega molitvenika. Red je bil vzoren in ni bilo tistega porivanja in pohajanja ljudi po cerkvi, kakor se

navadno v Ljubljani opaža ob takih prilikah. Tudi velika večina mater je s svojimi prvoobhajankami prejela sveto obhajilo. Le žal, da očetje nočejo verjeti, da bi bilo tudi zanje prav častno, ako bi tudi posnemali matere. Drugi dan so vse prvoobhajanke še enkrat skupno prejele sveto obhajilo.

Sv. Jožef nad Celjem. Duhovne vaje za moške bodo od 8. avgusta zvečer do 12. avgusta. Za žene 4. septembra, na angelsko nedeljo zvečer. Za mladeniče 7. novembra zvečer.

Tirolsko. Te dni je zopet prišel k meni zaželjeni Bogoljub in mi prinesel v svoji višnji jopici razne vesti iz domačega kraja od Marijinih družb in mnogo lepega, kar je mene Gorenjko v tujem kraju, nezmožno tukajšnega jezika prav srčno razveselilo. Res dolgčas mi je bilo po njem, ker ga ene mesece nisem videla. Privoščila bi ga takim, ki ga ne prejema, da bi se z njim radovali, pa tudi koristi pridobili. Prosim, priporočite Mariji družbe, da ji zveste ostanejo!

Redek slučaj. Iz Št. Vida pri Zatičini se poroča: Dne 15. aprila sta v vasi Gombišče zaporedoma umrli oče in hči Jožef Kutnar in hči Jožefa K. Oba sta dolgo časa bolehalo in oba isti večer umrli; hči ob pol osmi uri, oče pa pičle pol ure pozneje. Hčeri so luč držali, in ko je izdihnila svojo dušo, je oče še vprašal, ali je morda Pepa umrla? in takoj je začel še on umirati. V pol uri sta bila oba živa in mrtva. Res milo je bilo videti oba hkrati na mrtvaškem odru. Bila sta oba večkrat prevedena s svetimi Zakramenti, ker v dolgi bolezni sta oba le v sveti veri iskala in tudi našla najboljšo tolažbo, kakoršne svet ne more dati. Oče je bil tretjerednik svetega Frančiška, hči pa Marijina hčerka. Lepo bogoljubno in sveto sta živela in tudi lepo umrli. Oba sta bila v eno jamo pokopana. Hči je bila še v cvetu svoje starosti, v dvajsetem letu, in kakor je ona poprej kot odlič-

na pevka drugim Marijinim hčeram za slovo mnogokrat pela, tako so tudi zdaj družbina tovarišice njej zapele na grobu žalostinko.

Sv. Benedikt v Slovenskih goricah. Dne 22. aprila t. l. je umrl nam nepozabni Frančišek Žižek, bivši organist in cerkovnik pri Sv. Vidu niže Ptuja. Rojen je bil v Trotkovi št. 7 pri Sv. Benediktu v Slovenskih goricah, dne 2. aprila 1886. Bil je dober, priden in marljiv organist in cerkovnik in zvest katoličan, za katerim žaluje vsak, posebno pa župnija Sv. Vid, kjer je prav pridno deloval in služboval dve leti. Svojo mučno bolezen na pljučih je prenašal prav potrpežljivo in vdan v voljo božjo. Bil je v tej hudi bolezni cela dva meseca nepretrgoma v postelji in trikrat preveden s svetimi Zakramenti za umirajoče, katere je vsakokrat prejel z največjo pobožnostjo.

Dne 21. aprila me je prosil, da naj jaz po njegovi smrti molim za njega, prosim pa tudi druge organiste, da molite za njega, posebno tiste, ki ste ga poznali; pa tudi vsem znancem, prijateljem in še vam cenjenim bralcem »Bogoljuba«, vsem ga priporočam v pobožno molitev. Pogreb je bil 24. aprila zelo slovesen. Spremljali so ga trije č. gospodje, namreč domači g. kaplan, en g. pater od Sv. Trojice v Slovenskih goricah in pa g. pater Alfons Svet, župnik od Sv. Vida, kateri je ob grobu imel lep in ganljiv govor svojemu dobremu organistu in cerkovniku. Njegovi telesni ostanki počivajo sedaj na pokopališču Sv. Benedikta v Slovenskih goricah, kamor ga je spremila mnogoštevilna množica tamšnjih faranov, pa tudi mladeniška Marijina družba s svojo zastavo, da mu je izkazala zadnjo čast kot svojemu dobremu in zvestemu udu in članu. Bilo je navzočih tudi več tovarišev organistov, več prijateljev in znancev iz daljnega Sv. Vida, ter so s tem pokazali, da so ga res vsi ljubili, spoštovali in radi imeli.

Nove knjige.

Birmanceem v spomin. Ravnokar je izšel nov molitvenik: »Pridi sv. Duha«, jako primerno darilo birmanceem. V njem najdejo tudi odrasli podučljivo navodilo za češčenje Sv. Duha, o katerem se je dosedaj malo pisalo v slovenskem jeziku. A je vendar prekoristno, da se natančneje seznanimo tudi s tretjo božjo osebo ter se tudi k njej zatekamo v različnih potrebah krščanskega življenja. Imenovana knjižica ima v prvem delu nauk o Sv. Duhu sploh, v drugem pa navadne mo-

litve, pobožnosti na čast Sv. Duhu, obred sv. birme, devetdnevnicu za birmance in nekatere znane pesmi. Pregledana je bila knjižica od preč. g. dr. Fr. Žigona, profesorja bogoslovja, in odobrena od preč. knezoškofijskega ordinariata v Gorici, sestavljena po različnih virih od duhovnika kapucinskega reda. Knjigotržci si jo lahko nabavijo za razpečanje pri založniku: I. Steinbrener, dvorni tiskar v Winterbergu (Böhmerwald). Cena jako primerna.

P. M.

Presveto Srce pomaga.

Mrzelova Minka, to vam je pridno dekle! Tiha, mirna, rada moli, skoraj vsak dan pristopi k svetemu obhajilu. Da, marsikatero dekle jo zaviđa, misleča si, kako je Minka srečna. Ali Minka kljub temu ni srečna; vedno je žalostna, zamišljena, najraje je sama; če je pa sama se čestokrat joka, miru nima, vidno hira. Od kod to in zakaj?

Kot desetletna deklica je bila Minka prejela prvo sveto obhajilo; pred pa je naredila greh, katerega si ni upala povedati. Kriva je bila slaba vzgoja. To jo teži, boli. Ko je bila stara 14 let, je bil v tisti župniji misijon. Minka gre k spovedi z namenom, da bo povčlala, kar je skrito v njenem srcu, — Zgodilo se je pa nasprotno. Od zdaj naprej je bil še večji nemir v njenem srcu. Pogosto je prejela sv. Zakramente, da bi si utešila vest, ali mesto miru se je bolj zbegala. Minka že vsa obupana, začela je moliti na čast presvetemu Srcu Jezusovemu; molila je dol-

go, dolgo, cele ure preklečala pred Najsvetejšim. Zdi se ji pa, da ima mesto srca kamen, kako rada bi ga omehčala, a brez milosti ga ne more.

Se je li res ne bo usmili dobrotno Srce? Ne, to ni mogoče!

Naposled je vendar zmagała milost. Pomagalo je presveto Srce.

Nedavno so bile tam duhovne vaje. Minka zvesto posluša, pridno moli, prosi pomoči, srčnosti. Sliši pridigo o Marijinem otroku, ki živi v grehu. To jo pretrese, trdno sklone se poboljšati. Spovednik ji pomaga. Vstala je, pozno je vstala. Kot 22letna je prvič vredno prejela sveto obhajilo . . .

Čudno, kajneda, človek bi mislil, da je kaj takega nemogoče; pa je vendar res!

Morda je med vami še katera deklica, ki ji vest ne da miru. Stóri, kakor je storilo to dekle, prosi pomoči presveto Srce, gotovo ti bo pomagalo!

Sv. Stanislav Kostka.

(Dalje.)

Pred smrtjo.

Težave katoliške Cerkve v Nemčiji so napotile blaženega Petra Kanizija, da se je napotil v Rim.

Komaj se je zvedelo v Rimu in posebno v tistih peterih hišah, ki so bile takrat last družbe Jezusove, da bode sveti mož v Rimu tudi govoril, ni hotel nobeden iz-

med vseh 304 jezuitov, da bi se ne udeležil konference. Mladenci in starci, začetniki in izkušeni možje, vse kar je le živelo v tistih hišah, je hitelo, da sliši svetega moža. Bil je to dan 1. avgusta, tisti dan, ko imajo Rimljani običaj, da voščijo drug drugemu: »Danes pričnemo srečni mesec avgust«. Kanizij je pričel svoj govor, spomnivši se tega starega običaja. Tudi posvetna neumnost je lahko za nas poučljiv nauk, ne samo za ta mesec, ampak za celo leto. Ne samo, da preživimo ta mesec v sveti pobožnosti, ampak treba je, da živimo celo leto z zavestjo v srcu, da lahko nastopi v kateremkoli mesecu naš začetni dan. Ena resnica je gotova: »En mesec je, ki bo zadnji v našem življenju, ali kateri, tega ne vemo. Ako bo to zadnji mesec v mojem življenju, kako naj ga preživim? Kako naj pričnem vsak dan, vsako uro s čim večjo pobožnostjo?«

Kanizij je govoril bridko resnico za vse, najbolj za Stanislava, kajti tisti mesec je bil zanj res zadnji. »Resnično,« je rekel Stanislav, »mora vsak uvaževati ta govor, ampak jaz sam najbolj, ker bil je zame kakor glas božji: še v tem mesecu boš umrl.« V tistem trenutku se novinci niso sicer brigali mnogo za te Stanislavove besede, ker Stanislav ni bil videti tako bolan in pripisovali so to njegovo mnenje bolj veliki njegovi pobožnosti. Šele pozneje so spoznali, da je govoril Stanislav resnico.

Od tistikrat ni zapustila misel na smrt Stanislava nikoli več. Štiri dni pozneje so pričeli v Rimu slavnost Matere božje. P. Emanuel Sa, eden izmed najslavnejših tedanjih teologov, je sklenil voditi tisto slavnost in si je izbral Stanislava za spremljevalca.

Ker je predobro poznal Stanislavovo, Materi božji vdano srce, je takoj napeljal pogovor na prečisto Devico. »Ali resnično tako ljubite Mater božjo,« ga je vprašal med pogovorom. Stanislav pa mu je odgovoril: »Kaj naj vam vendar odgovorim na to, saj je vendar moja Mati!«

Zato je pa tudi Mati božja svojega

ljubljenca kmalu vzela k sebi v nebesa. Njegova presrčna želja je bila, kmalu rešenemu biti težav tega življenja in se skoraj združiti z Jezusom in Marijo. Ta želja se mu je kmalu tudi izpolnila. Šele deset mesecev je bil v samostanu in že je vedno govoril, da bo kmalu umrl, čeprav je bil videti popolnoma zdrav.

Nekaj dni pred Marijinim Vnebovzetjem je rekel nekemu očetu jezuitu: »O oče, kako me veseli biti v nebesih ravno na tisti dan, ko je prišla Marija v sveti raj! Jaz mislim, da je pripravil Zveličar svoji Materi ob njenem prihodu v nebo posebno slavnost. In če se praznuje vsako leto na zemlji ta praznik s toliko slovesnostjo, tem večje veselje mora biti v nebesih, ko imajo med saboj njo samo, ki jo častijo, in letos upam, da bodem pri tej nebeški slavnosti tudi jaz.« P. Sa se je nasmehljal, ko je slišal te Stanislavove besede. Mislil je, da hoče biti Stanislav pričujoč pri nebeškem veselju le z duhom, v resnici pa da se udeleži pobožnosti, ki jo obhajajo Rimljani vsako leto ta dan. Največ vtiska so napravile na njega njegove besede, ko je dejal: »Oče, saj je vendar to moja Mati!« In takoj, ko se je vrnil, je ponovil ves razgovor s Stanislavom svetemu Frančišku Borgiu, ker je vedel, kako zelo se bo razveselil, ko bo čul o veliki ljubezni mladega novinca do nje, ki jo je imenoval apostolov sedež — kraljico Jezusove družbe.

Ko je bil Borgia še vojvoda Gaudij-ski, je imel v svoji hiši to navado, da so si morali vsi njegovi hišni uslužbenci izbrati enega izmed svetnikov, h kateremu so se potem zatekali v vsaki težavi. Z dvora je prišla ta navada tudi v Rim. Stanislavu je bil določen mučenik sv. Lavrencij. Sicer je ljubil mladi novinec vse svetnike, ali tisti mesec sv. Lavrencija najbolj. Na predvečer 10. avgusta, ko je bil god sv. Lavrencija, se poda sv. Stanislav k svojemu predniku, da se sme pripraviti k temu prazniku z veliko spokornostjo. Toda določili so mu za pokoro samo kratko bičanje.

Najlepši cvet.

Pozdravljam te, nebeški cvet,
Pozdravljam te presrčno vnet.
Nebo in zemljo veseliš,
In srcem našim up deliš. —

Oj cvet, ti angelska radost,
Otrokom Eve lék, sladkost,
Vesoljni svet pozdravlja te,
Vesoljni svet proslavlja te.

Oj cvet, če v tebe zre okó,
Srce ne bije več bridkó,
Izgine ból in dušni mrak,
Prevzame ga tvoj vonj sladak.

Blaženstva cvet, nad vse krasan,
O, naj slavim te srčno vdan,
Dokler to srce bije mi,
O, rajski cvet — Mariia ti!

slovo.

Pri pogrebu Marijine hčere

M. Vurnik.

Lahno.

mf

f

1. 2. Z Bogom, draga se - stra ti, z Bogom, draga se - stra ti! Zdaj se

lo - či - mo.

1. Ker se da - nes zad - nji krat,
2. A nad zvezda - mi se spet,

tu - kaj vi - di -
kma - lu vi - di -

1. mo: Z Bo - gom, dra - ga se - stra ti, te - bi kli - če - mo!
2. mo: Pri Ma - ri - ji, Je - zu - su, tam - se sni - de - mo.

Otrok Marijin.

Nagrobnica za mladeniča ali dekleta.

M. Vurnik.

Ginljivo.

1. 2. O - trok Ma-ri-jin, bla-gor ti! O - trok Ma-ri-jin, bla-gor ti! 1. Kon-
2. Nih-
3. Ker

1. čan je boj, te-lo po - či - va in du-ša več-ni mir u ži - va! Nad
2. če ti sre-če več ne vzame, ki jo u - ži-vaš on-kraj ja - me. Oh,
3. zvest si v službi bil Ma - ri - je, ti solnce raj-ske sre - če si - je. Ni-

1. zvezda-mi se zdaj ra - du - ješ, po sve-tu zlobnem ne ža - lu - ješ. Na-
2. nas pa skrb mo-ri pe - ko - ča, ker ča-ka nas še voj-ska vro - ča. O,
3. kdar Mari - ja ni pu - sti - la, da zmaga-la bi vra-žja si - la. O-

1. zaj sr - cé ti ne že - li, o - trok Ma-ri - jin, bla - gor ti!
2. da bi zmaga - li i mi, o - trok Ma-ri - jin, pro - si ti!
3. trok se njen ne po-gu - bi! O - trok Ma-ri - jin, bla - gor ti!

Vsakdanje sv. obhajilo v Indiji.

V preteklem novembru je imel misijonar P. Herand, jezuit, bogoslovcem v Inomostu predavanje o vsakdanjem svetem obhajilu. P. Herand je dolgo vrsto let deloval v misijonu Madura v prednji Indiji, kjer je svoječasno misijoniral tudi sv. Frančišek Ksaverij. P. Herand je bil nad 25 let v misijonski hiši za predstojnika. Ganljivo je bilo slišati, kako je ta sivi starček s tresočim se glasom, toda s trdnim prepričanjem zatrjeval, da se v njihovi misijonski hiši več let ni zgodil smrtni greh, čeravno je bilo v njem nad 150 gojencev v starosti od 14. do 20. leta, kar hoče nekaj reči.

Prav zanimiva je prigodbica, kako se je začelo to vsakdanje sveto obhajilo v tej misijonski hiši v Maduri. Nekega dne pride mlad deček k P. Herandu s prošnjo: »Oče, jaz bi rad šel vsak dan k svetemu obhajilu.« P. Herand: »Kaj ti pride vendar na misel!«

Deček: »Gospod katehet so nam danes pripovedovali o čudovitem delovanju svetega obhajila; in jaz bi tudi rad tako dober postal, kakor so tisti, ki vsak dan prejema sveto obhajilo.« P. Herand mu dolgo časa ni dovolil, toda, ko je deček le prihajal vedno z isto prošnjo, se mu je slednjič dovolilo. Dečkovo obnašanje je postalo od tega časa tako lepo, da so ga vsi njegovi tovariši spoštovali kot angela. V največje začudenje P. Heranda pride neko jutro k njemu najslabši gojenec s prošnjo, naj tudi njemu dovoli prejemati vsak dan sveto obhajilo, kajti tudi on da hoče postati tako priden, kakor je njegov součenec, kateri prejema sveto obhajilo vsak dan. P. Herand je napravil poizkus, kateri se je izborno obnesel. Nekdanjemu najslabšemu gojencu začeli so slediti tudi drugi in tako je naraslo njih število do 30. Častiti sobratje P. Heranda so se bali, da bi kdo izmed njih ne prejel sv. obhajila nevredno, zato so skušali to odpraviti. Tudi P. general je hotel to vsakdanje

prejemanje svetega obhajila prepovedati; toda, ko se je sam prepričal o čudovitih sadovih, je prepoved opustil in tako se je vsakdanje prejemanje sv. obhajila vršilo naprej. Neki tujec, ki je prišel P. Heranda obiskat, mu reče po pogledu šolskih prostorov in gojencev: »Odkod so ti mladi ljudje, ki so tako čistih, bistrih oči, tako jasnega čela, tako odkritega pogleda! Povejte mi, kakšno sredstvo uporabljate pri vaših gojencih?« P. Herand mu odgovori: »To je sad in učinek vsakdanjega svetega obhajila.« In tujec pravi: »Sedaj razumem vse.«

P. Herand se je hotel prepričati čez nekaj časa, če hodijo gojenci le iz navade k vsakdanjemu svetemu obhajilu. Zato pokliče nekoč malega gojenca, k sebi v sobo ter mu navidezno očita, da prejema sveto obhajilo vsak dan le iz navade. Toda mali gojenec odgovori P. Herandu prav ogorčeno: »O oče, kako si morete kaj takega misliti, če se moramo cel dan vojskovati, ako hočemo prejeti drugi dan sveto obhajilo.« Prav z mirno vestjo je P. Herand dopuščal tudi nadalje vsakdanje sveto obhajilo. Nekega dne je zapazil P. Herand po daritvi svete maše, kako se eden izmed gojencev nemirno obrača zdaj na levo zdaj na desno. Ob deveti uri zjutraj, tako pripoveduje P. Herand, pride k njemu omenjeni gojenec v sobo, ter ga vpraša, če se sme bičati? »Zakaj pa?« ga vpraša P. Herand začudeno. »Ljubi oče, danes po svetem obhajilu mi je prišlo na misel, da je bil nedolžni Jezus za nas bičan. Zakaj bi se mi grešniki za Jezusa ne bičali?« — P. Herand je dolgo časa molčal in premišljeval, kaj naj to pomeni. Slednjič je prišel do zaključka, da je to nekaj opomin poslan od Boga, s katerim naj bi se vsak sum o nevrednem prejetju vsakdanjega svetega obhajila njegovih gojencev odvrnil.

Častiti govornik sklene svoj velezanimiv in v srce segajoč govor o vsakda-

njem prejemanju sv. obhajila s pretresljivimi besedami:

»Predragi moji! Bodite evharistični duhovniki; presveta Evharistija je začetek in konec duhovniškega življenja. Ne pozabite, da je božji Odrašenik pri po-

stavljanju tega zakramenta pred vsem imel pred očmi mladino, katera je izpostavljena tako velikim nevarnostim. Njim naj bi bil ta najsvetejši Zakrament »vino, iz katerega brste device«.

Kako se giblremo.

Komenda. Poročati imamo nekaj veselih novic. Na praznik Marijinega oznanjenja so novi č. g. župnik V. Bernik v dekliško družbo sprejeli 35 novink. Upati je, da bodo vse ostale zveste obljubi, ki so jo Mariji napravile prostovoljno, pomoč božjo so si naklonile s tem, da so z drugimi sosestrami dvakrat zapored, v nedeljo in na praznik M. b. skupno prejele sveto obhajilo. Veselo znamenje je to, da je 50 deklet, največ družabnic zapisanih v družbo treznosti, (med temi častno število popolnih abstinentinj). 1. maja je bilo po daljšem času zopet sprejetih v mladeniško Marijino družbo dvanajst mladeničev, pristopilo bi jih rado več, ko bi ne imeli strahu pred zabavljicami nekaterih pokvarjenih tovarišev. Upamo, da se polagoma otresejo nespametnega strahu in da se tudi ti radevolje posvete svoji nebeški Kraljici. — Nedavno je č. domači g. župnik na Mlaki blagoslovil predelano vaško znamenje, ki je prav lično zidano, v njem pa postavljen nov kip presvetega Srca Jezusovega (preje je stal na istem mestu lesen križ). Največ sta se za znamenje trudila Jakob Štele in Jožef Koželj, oba posestnika na Mlaki; poplačaj jima presveto Srce Jezusovo, kateremu so se Mlačani posebej izročili v varstvo.

Kamnica pri Mariboru. Kakor lani, bo tudi letos v slovenskem »Marijinem Celju« v Kamnici pri Mariboru velik shod Marijinih družb in sicer 3. julija. Družabnice iz mariborskega okraja so si izvolile starodavno romarsko cerkev marijacejske Matere božje v Kamnici, da tukaj vsako leto in na poseben način počaste svojo nebeško Mater. Kaj pametna misel! Živo se spominjamo, kako lepo je bilo lani ob tej priložnosti v Kamnici, dasi je bil lani šele nekaj poizkus. Zato objavljamo, da se bo letos vse preskrbelo, kar je treba za tak Marijin dan. In zato vas Marijine hčerke tudi letos Marija vabi in kliče, da jo pridete obiskat iz obeh mariborskih dekanij, če mogoče, pa še tudi iz drugih dekanij, vsaj zastopnice. Čim večje število vas bo, tem večje bo veselje Marijino. Predstojništvo.

Iz Cernič na Goriškem. Veliko slovesnost smo praznovali 1. maja, katera nam ostane v spominu. Blagoslavljal se je kip lurske M. b. in ustanovila se je dekliška Marijina družba, v katero je bilo sprejetih 34 deklet. To je bil dan veselja! Ne morem popisati radosti ki smo jo občutile, ko smo nesle kip M. b. iz župnišča v cerkev v procesiji, katere se je udeležila tudi kamenjska Marijina družba z zastavo. Hvala jim, našim sestram, ki so prihitele nas obiskat in povečat našo slavnost. Najprej se je postavil kip M. b. na oltar, potem so ga blagoslovili č. g. dekan in imeli v srce segajoč govor, ki je ganil vernike do solz. Po blagoslovu z Najsvetejšim je nastopil kot slavnostni govornik g. dr. I. Kobal iz Gorice, ki je v jedrnatih in v srce segajočih besedah razložil pomen Marijine družbe. Mnogo vernikov je prihitelo iz bližnjih vasi, tako, da je bila naša prostorna cerkev natlačeno polna. Bog blagoslovi našo družbo, da bi se vedno bolj razcvitala!

Trbovlje. Sicer malokedaj čitate Marijin, častilci in častilke o naši dekliški Marijini družbi, vendar to še ni dokaz, da je naša družba zaspala. Tukaj nekaj dokazov o njenem delovanju v letu 1909. Skupno sveto obhajilo smo prejele petkrat, namreč na Svečnico, na praznik M. oznanjenja, na praznik M. vnebovzeta, M. rojstva in na praznik M. spočetja. Ob teh praznikih so imeli č. g. voditelj po popoldanski službi božji tudi nauk za M. družabnice. Majnikovi kraljici na čast so pohitele naše M. častilke v velikem številu s svojo zastavo čez 1100 m visoko Mrzlico k romarski cerkvi lurske M. b. v Grižah. Med molitvijo, petjem in zvonenjem se je pomikala procesija k ljubki cerkvi, kjer so imeli č. g. voditelj za nas pridigo in sveto mašo, kjer je pristopila večina deklet k svetemu obhajilu. — V Marijino družbo vpisanih deklet je 148. Pretečeno leto je bilo sprejetih osem; umrli sta dve, omožile so se tri, izključene so bile tudi tri. V blagajni ima družba 111 K 50 vin. Družbo so ustanovili veleč. g. A. Berk l. 1906. Največ zaslug za to bratovščino ima

bivša načelnica Neža Potrata, ki se ni v našem razburkanem kraju ustrašila nobenega zabavljanja nasprotnikov, da bi dovedla našo M. družbo do visoke stopinje popolnosti. Nekatera dekleta, pa tudi matere ne vedo, kaj je M. družba in kakšen namen ima. Mislijo, da se dekleta M. družbe ne smejo močiti. To ni res. Namen M. družbe je vzgojiti poštena krščanska dekleta, ki bodo ljuba Bogu, Marliji in vsem poštenim ljudem; le taka dekleta morejo biti enkrat dobre krščanske gospodinjice, od katerih je odvisna verska sreča naroda. Dal Bog, da bi v prihodnje družba še bolj napredovala, posebno v odsekih (za pogosto sveto obhajilo in lepšanje cerkve).

Iz Železnikov. V nedeljo 24. aprila nas je obiskal vlč. g. Kalan, škofijski vodja Marijinih družb in imel v cerkvi tri govore, namreč zjutraj, ob deseti uri in popoldne ob drugi uri. Ljudstvo ga je poslušalo z veseljem in navdušenjem. Ob 1. uri popoldne pa je povabil obe Marijini družbi, mladeniško in dekliško v šolo, kjer je imel prav lep in poučen govor, v katerem je nam priporočal, kako vestno moramo izpolnjevati družbena pravila itd. Pri nas je bil zdaj le še odsek za dobro in pošteno branje, v katerega so pristopila skoro vsa dekleta Marijine družbe, ko so se namreč zapisala v katoliško bralno društvo. Le malo bolj resno se bo treba poprijeti tega. Zdaj bomo pa tudi ustanovili treznostni odsek in še nekaj drugih, kar Vam bomo že pozneje naznanili, ako Vam bo ljubo.

V Prečni se tudi gibljemo. »Bogoljub« morda misli, da smo spali, pa smo se samo malo potuhnili in nismo hoteli precej povedati, kaj delamo. V. Mar. družbi kar mrgole odseki: Odsek za razširjanje »Bogoljuba« in drugega dobrega berila; odsek za gojenje svežih cvetlic za cerkev; odsek za petje pri molitveni uri (ta je pa res majčkeno zadremal); in odsek za ročna dela, ki s posebno vnemo deluje za cerkveno obleko. Pa bomo še kakega odsekali, če bomo mogli. Posebno bi radi en kos odsekali za abstinenco, če se bo dalo, vsaj za kakšen dan. Veseli smo pa tudi radi, no pa prav nedolžno. Imeli smo zabaven shod s petjem, deklamacijo, tombolo in šaljivo licitando, pri kateri ni hotelo biti ne konca ne kraja smeha, pa je bilo tudi vredno se smejati, saj nam je lepo rejena kokoš na licitandi vrgla 25 K in še 2 v za družbeno zastavo. — Tudi fantje so imeli svojo tombolo; prav veseli so jo bili. Njihova družba je sicer še bolj majhna, ampak raste pa vendar, četudi počasi. Obupali pa ne bomo, saj se je včasih pisalo po »Bogoljubu« da se družbena vrednost bolj tehta, kakor šteje. — Pa še drugi pot kaj.

Iz Postojne. Ne bi pisali, da je dne 19. aprila iztrgala smrt iz naše Marijine družbe vzgledno družabnico Antonijo Marinšič, ko bi ne mogli te plemenite deklice postaviti za zgled vsem Marijinim hčeram. Težko je bilo v Postojni ustanoviti to prekoristno družbo, toda rajna Tončka je nagovarjala pridna dekleta tako dolgo, da so premagale bojazen in upale očitno stopiti pred oltar Marijin. S svojim ljubeznjivim obnašanjem, združenim z iskreno pobožnostjo in vedno vedrim licem, je kot prva prednica tako lepo vodila svoje tovarišice, da so ji bile vse iz srca vdane, kar so pričale mnogobrojne solzice, ki so kapale ob lepem njenem pogrebu. Povsod je bila prva. Prva pri krašenju Marijinega oltarja, prva pri majnikovi pobožnosti, prva pri spovednici, prva pri skupni molitvi. Nepozabno mi bo v spominu, ko je že težko bolna, oprta ob prijateljico, ležla v cerkev, da je zapela pri litanijah. Sedaj ležiš v jamici, blaga Tončka! Vem, srce nazaj ti ne želi, saj tam si dobila stoterno plačilo. Toda še takrat, ko so te polagali v grob si nas učila. Pogreb tvoj je kazal vsem dekletom, da tudi Marijino hčer vse spoštuje, ako je res dobra.

Kapele pri Brežicah. Lansko leto v majniku se je ustanovila pri nas 104 članic broječa Marijina dekliška družba in letos na samo Velikonoč je umrla kot prva družabnica Ana Krošelj iz Slogonskega, stara komaj 19 let. Bila je hčerka-edinica poštenih starišev, ki so jo čez vse ljubili, vzor otroka. Pa ravno to nežno cvetko si je utrgal kot prvi cvet iz groba vstali nebeški vrtnar ravno na zadnji dan devetdnevnice, katero je pokojna s svojimi stariši in tovarišicami na čast sv. Jožefu opravila. — Žalost ubogih starišev se ne da popisati in najtrše srce se je moralo v žalosti topiti ob pretresljivih klicih obupne matere po hčerki, ko so jo iz hiše nesli. — Vse tovarišice z duh. voditeljem so jo spremile v prelepem sprevedu od hiše na kraj miru, kjer se je duh. voditelj poslovil od pokojne in potolažil jokajoče, pevcu pa so ji zapeli ganljivo slovo. Smrt tako dobre hčerke mora zraven žalosti buditi v srcu starišev tudi veselo zavest, da so dali Stvarniku nazaj nepokvarjenega otroka.

Vurberg na Štajerskem. Prav lepo napreduje naša družba mladeničev. To so pokazali dne 28. aprila, ko smo pokopali prvega mladeniča, 23 let starega Konrada Bohl iz Krčevine pri Vurbergu. Nosili so ga mladeniči iz Marijine družbe k pogrebu. Prav lepo je bilo videti te fante, ki se niso sramovali Marijine svetlinje na svojih prsih. Bil je nekaj takih, ki so že cesarja služili. To

je njim v čast, da so Marijini sinovi! Pri odprtem grobu so častiti gospod. družbeni voditelj v krasnih in jedrnatih besedah govorili mladeničem v spodbudo in so rajnega jim za zgled postavili, kako bi morali biti vneti za čast Božjo in verni, kakor je bil pokojni Konrad.

Dolenjaves pri Ribnici. Od 1. do 8. maja smo pri nas obhajali sv. misijon. Vodili so ga č. gg. lazaristi iz Ljubljane. Ljudstvo se je cel teden udeleževalo polnoštevilno vseh pobožnosti ter se skesano približalo spovednicam. Krona vsej slavnosti pa je bilo skupno sv. obhajilo, katero se je vršilo med slovesnim pritrtkovanjem zvonov ter veselim petjem. Prav veličastna je bila procesija ob sklepu

sv. misijona, katero so vodili č. g. kanonik Dolinar iz Ribnice. Toliko ljudstva že zlepa ni bilo zbranega v naši cerkvi. Veliko pa jih je moralo ostati zunaj cerkve.

Naša dekliška Marijina družba lepo uspeva. Le mladeničem bi bilo želeti malo več poguma in značajnosti, da bi se zopet obnovilo, kar je po njihovi brezbriznosti pojenjalo.

S Trebelnega. Z Marijino pomočjo smo tudi pri nas ustanovile odsek pogostnega prejetanja sv. obhajila. Spletle smo tudi venec iz 14 cvetic; tako se vrstimo, da vsak dan po dve prejmeta zadostilno sv. obhajilo. Zdaj imamo štiri odseke: 1. za lepšanje cerkve, 2. pogostno prejetanje sv. obhajila, 3. za zadostilno sv. obhajilo, 4. treznostni odsek.

Drobtine.

Namesto »umrl je«, imajo nekateri pre mnogo drugih izrazov. Posamezne hočemo navesti. Olikanec »se je za vselej poslovil«; trgovec »je sklenil svoj račun«; otrok »je bil sprejet med angele«; delavec »se je vlegel k trajnemu počitku«; mornar »je prijadral v zadnje pristanišče«; starček »je za vedno zatisnil oči«; urarju »je ura iztekla«; nesrečnej »je napravil zadnji vzdihljaj«; popotnik »je prišel v pravo domovino«; tkalcu »so rojenice prestrigle nit življenja«. Večkrat čujemo tudi govoriti: Sprejet je bil v Abrahamovo naročje; šel je k svojim prednikom; smrt mu je zatisnila oči; izdihnil je; prominul je; zaspal je v Gospodu; boj je končal; doživel je; šel je k veliki armadi; tek je končal; prestal (izbojeval) je zadnji boj; šel je v večnost — mrtvi so pa vsi!

Cerkveno premoženje na Francoskem prišlo v roke goljufov. Pisali smo že, kako se je tatinsko ravnanje ob razprodaji cerkvene lastnine na Francoskem. Božjeropna vlada se je polastila cerkvenega imetja, ki je bilo cenjeno na 500 milijonov kron. Obljubila je, da bo s tem skrbela za pokojnine delavstva. V resnici je pa dobila država razmeroma le majhen del krivičnega in Cerkvi ukradenega denarja, kajti državni uradniki so kar na debelo kradli in vtikali denar v nenasitne žepe. Čedalje večje sleparije prihajajo na dan. Zaprli so na pritisk bivšega ministrskega predsednika nekega Ferdinanda Duez, ki je imel zveze s podkupljenimi osebami, s poslanci

in politiki in z drugimi uradniki, ki so dobivali za to, da so mu šli na roke, po tri do deset tisoč kron. Duez je zapravil in zaigral samo na borzi štiri milijone. Vsega skupaj je ogoljufal samo on za deset milijonov. Tako so delali in posnemali državo, ki je sama kradla. Ves svet vidi sedaj, kako gnile razmere vladajo v Franciji. Vlada je hotela imeti milijone cerkvenega premoženja, a za to ima in bo imela le prokletstvo.

Opazke uredništva: Železniki. Vaš preprižan dopis je, kakor vidite, nekoliko okrajšan. Razlogi za to so umljivi. Zahvaljujem se Vam za prijaznost. Od Vaše družbe imam najboljše vtiske in spomine. Če bo še malo več življenja v odsekih, pa bo prav dobro. — Komenda. Pridni! Veliko število abstinentov me posebno veseli. Poročajte o tem enkrat še obširnejše, drugim v spodbudo! — Vojnik. Dopis ima v sebi premalo stvarnega, tudi je precej slabo pisan. Napišite dobro in stvarno, pa bo rado sprejeto. — Stopiče. Tako slabo pisano, da ni mogoče porabiti. Poravnajte to reč doma! — Metlika. Na teh smrtnih slučajih premalo posebnega. Danes je došlo zopet mnogo »cvetk«, to je poročil o umrlih družabnicah. Nekatera (boljše pisana) so sprejeta; vseh ni mogoče, ker se preveč ponavlja. Le če je kaj izrednega, poročajte o smrti! — Popravek: Na strani 167 pod sliko naj se čita: Križev pot v Jeruzalemu.

Drnovšek 50.—; zbirka v Predvoru 186.—; Marija Alešovec 10.—; Tomažič S. 5.—; Jan. Sluga v Kokri 5 20; iz Lesca 20.—; iz Št. Ruperta 5.—; dr. Franc Ušeničnik 20.—; J. Likozar in A. Pfajfar (Kranj) 15.—; Kat. Tretšak 8.—; Dovgan Jan. 20.—; gospa Jančar v Borštu 10.—; Marija Wigele (Križe) 5.—; Marija Pristov 20.—; milostni g. gen. vikarij Flis 200.—; Kuifc Franc (Smlednik) 6 30; Ana Rozman 10.—; Marija Škofic (nabrala) 15.—; Zorec, molar 10.—; z Unca 30.—; z Begunj pri Cerknici 320 90; neimenovani 152.—; Ter. Klinc (Dobropolje) 14.—; Jera Malinšič 6.—; Vranja peč 151 58; vč. gg. Jamnik in Kljun 50.—; † Franca Nagode 30.—; gospdč. Orel 40.—; Marija Jenkič 10.—; Marija Nakrst 10.—; Dolžan (Gruče) 20.—; župnik Soukup 20.—; Jera Jeraj 200.—; več neimenovanih skupaj 250.—; Roza Žepič (Tržič) 10.—.

Za „Dejanje sv. Detinstva“: Č. g. Juri Karlin, župnik v Sorici, K 19 50; č. g. J. Tiringar, kaplan v Tomaju, 10.—; č. g. A. Lovšin, kaplan v Mirnipeči 11 10; č. g. J. Benedičič, župnik v Črnomvrhu 5 76; č. g. Ant. Jemec, župnik pri sv. Jakobu ob Savi 29 40; č. g. Fr. Sever, župnik pri sv. Lenartu 7 68; č. g. Gregorij Jakelj, župnik v pok. v Zapogah 2.—; č. g. M. Kerin, župnik v Boštanju 16 44; č. g. J. Juvanec, župnik v Borovnici 87 76; č. g. Peter Likar, kaplan v Št. Jerneju 38 30. — (Od 15. aprila do 15. maja): č. g. M. Kastelic, župnik v Dolu pri Ljubljani 13 70; č. g. Josip Eppich, župnik v Mitterdorfu pri Kočevju 10.—; družina Goetzova v Ljubljani 2.—; č. g. J. Tiringar, kaplan v Tomaju 27 72; č. g. Viktor Čadež, kaplan v Tržiču 100.—; č. g. G. Koller, župnik v Podragi 4.—; katehet A. Čadež 6.—; g. Katarina Starman iz Preske 9 78.

Za bratovščino sv. Dizma (za duše v vičaj): Č. g. M. Kerin, župnik v Boštanju K 5 66.

Za novo slovensko kapelo v Gradcu: Iz Št. Petra v Savinjski dolini K 20, iz Št. Jakoba v Slov. goricah 4 K.

Za odkup kitajskega dečka: Franc Skale, Šmarje pri Jelšah K 31, iz Smlednika K 20.

Za cerkev v Bosni: Iz Studenega K 2 56.

Za sv. Očeta: 1 K.

Za misijone: Iz Kroke 7 K.

Za misijone v Afriki: G. M. Gaber K 3.

Za dom vajencev v Ljubljani: Mar. Kimovec, Moste, 4 K. — I. K. v I. 10 K.

Za bratovščino presvetega Rešnjega Telesa: Iz Poljan 70 K 20 v.

**Za bratovščino svetega Ciri-
la in Metoda:** Iz Poljan 5 K 96 v.

Za škofove zavode: Iz Poljan 8 K.
Za varihe božjega groba: 11 K.
Za stradajoče zamorce: G. župnik Vondrašek 20 K.

Za neko cerkev: M. Cizl 6 K.

Za gobove: Iz Kamnika 1 K.

V dober namen: Iz Cirknice 15 K.

Za bolgarske misijone. Za vsakdanji kruh svetega Antona: Neimenovan 100 K. — Lucija Čadež 20 K. — Župnik J. Tavčar 20 K. — Neimenovana 20 K. — Župnija Črnuče 10 K. — Po sup. P. Kunsteljnu 20 K. — H. Klemenčič 2 K. — Iz Tržiča 10 K 20 v. — Iz Cirknice 10 K. — I. Cuznar 2 K. — U. Šelih 20 K. — F. Bizjak 2 K 40 v. — Fr. Gamovnik 5 K. — I. Smole 2 K.

**Za stradajoče bolgarske re-
veže v Makedoniji:** Josip Olup 5 K. — Nežika Klempas 2 K. — Marija Eger 10 K. — Neimenovana 7 K. — Jožef Olup 5 K. — Nežika Klempas 2 K. — Neimenovana 3 K.

Najstarejša slovenska trdka te stroke.

Obstoji že nad 38 let.

Ana Hofbauer

imejteljica zaloge cerkvene obleke in orodj
Ljubljana, Wolfova ul. 4

Redka prilika!

Nakupil sem od pogorele tovarne celo zalogo nekoliko skvarjenih **težkih**

flanelovih odej najnovejših vzorcev, na katerih je opaziti docela neznatne, komaj vidne madeže od vode in jih pošiljam **boljše vrste** 3 komade K 9.—, **gospodarske odeje** 4 kom. K 10.— po povzetju. Odeje so primerne za vsako boljše gospodinjstvo za pokrivanje postelj in oseb ter so zelo tople in mehke. Odeje so 180 cm. dolge in 135 cm. široke. Pri naročbi naj se blagovilo označi: 3 kom. boljše flanelovih odej za K 9.— ali 4 kom. težkih flanelovih odej za 10 K.

OTON BEKERA,

odsluženi o. kr. nadzornik finančne straže

Nachod (Česko).

1381

Kamnoseški izdelki iz marmorja za cerkvene in pohištvne oprave, spomeniki iz marmorja, grana ali sijenita, apno živo in ugašeno se dobi pri

Alojziju Vodniku

kamenarskem mojstru

Kolodvorska ulica

Ljubljana

Ceno Posteljno Perje

1 kg sivega skubljenega perja K 2, polbelega K 2⁸⁰, belega K 4, finega K 6, najboljšega skubljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg nadalje poštne prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene, iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, modrega, belega, ali rumenega inlet-nanking-bлага

1 pernica vel. 180x116 cm z blazinama, velikost 80x58, napolnjena z jako lepim mehkim perjem K 16 s polpahom K 20, s puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16 vzglavnica K 3, 3⁵⁰, 4, — Pernice 180x140 cm velike K 15, 18 — 0; vzglavnica 90x70 ali 80x80 cm K 4 50, 5[—], 5⁵⁰ Spod. pernica iz gradla 180x116 cm K 13, 15. Razpošilja proti povzetju pošti prosto pri naročilu od 10 K dalje. M. Berger v Dešenici št. 697. Časni les. Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki o žimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugim posteljnem blagu zastoj in poštne prosto

172

Proč z okornim probkovim podložkom!

Ako želite zakriti prikrajšano nogo ter hoditi brez napake, zahtevajte zastoj in franko popis W 217

A. VOLK-a.

Glavno zastopstvo
Acker & Gerlach
Dunaj IX., Türkenstr. 17.

2603

Kri! dosežejo odraslih otroci, bolni in zdravi. Polovico stroškov prihranite v go-

Moč! spodnjstvu na kavi, sladkorju in mleku, ako pijete **SLADIN**.

Zdravje! to je dr. pl. Trnkóczyja sladni čaj.

En zavoj velja 50 vin. Dobiva se povsod. Po pošti se naroča najmanj pet zavojev pod naslovom v glavni zalogi.

Lekarna pl. Trnkóczy
v Ljubljani zraven rotovža.

Bogata zaloga

3263

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

lv. Jax & sin
Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

priporočata svojo največjo **zalogo**
zgetovljenih oblek za
gospode, dečke in otroke
in novosti v konfek-
ciji za dame.

Frühwirth & Comp.

Dunaj VI, Gumpendorferstrasse 9.

Velika zaloga vseh vrst fotograf.
aparatorov, prizmat.
stekla, fotografske potrebščine vedno

1433 sveže v zalogi. 4 1

Solventnim odjemalcem ugodni plačilni pogoji.

Za slabokrvne in prebolele:

je zdravniško priporočeno **Kuč** najboljšo
črno dalmatinsko vino sredstvo.
4 steklenice (5 kg) franko K 4[—].

1432 3 1

Br. Novakovič, Ljubljana.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem
potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje
konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej
vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno
obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Priznано dobro blago za
moške in ženske obleke
 sukno, platno in drugo manufakturno
 blago se kupi naj-
 ceneje v Ljubljani „**Pri Gorenjki**“
 Pogačarjev trg. Ostanke po znižanih
 cenah.

Nakupujoči

oblačilno blago za ženske in moške obleke,
 blagovolite se ozirati na priporočljivo trgovino

▣ **JANKO ČEŠNIK** ▣

Ljubljana :: Stritarjeva - Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga
 vsakovrstnega belega perilnega blaga v bom-
 bažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne
 preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.
 Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Čisto platnene obeljene **rjuhe brez šiva** bombažasti in platneni ostanki

150 cm. široke, čisto platnene rjuhe, 225 cm. dolge, * 1 komad . . . 2 K 70 h
 150 " " debelejšje, čisto platn. rjuhe, 225 cm. dolge, 1 komad 3 K 30 h
 (najmanj se odda pol tucata).
 1 tucat kuhinjskih damast-brisač (sivih ali belih), 50/110 . . . 6 K 50 h
 1 " belih batist-robcev, 45/45 K 2—, K 3—, K 5-50
 1 garnitura za kavo, čisto platno (v raznih barvah ali bela), za 6 oseb 7 K — h
 1 kos fine, bele, čisto platnene tkanine za srajce, 23 m., 28 cm. šir. . 19 K — h
 40 m. pristno barv. perilnih ostankov v dolžini od 3—15 m., posteljnina, kana-
 fas, oxford, oblačilno sukno, tkanina bela in tisk., šifoni, krizež itd. . 18 K — h

pošilja po povzetju:

Ant. Marschik

tkalnica

Giesshübel št. 10
 pri Novem mestu ob M.

Mnogo priznanic in zahvalnic je
 najboljšje priporočilo in dokaz, da
 postrežem s solidnim in trpežnim
 1449 31 blagom.

„Katoliška Bukvarna v Ljubljani“

priporoča knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90. — Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo K 1.80, z vatiranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnic sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno žepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finžgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko.

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: „Vsakega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, laže in te hoče samo goljufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač pa, da se ga boste naučili **s kolikor mogoče majhnim trudom in v kolikor mogoče kratkem času.**“